

JAZZFLITS

DE JAZZNIEWSBRIEF

6 mei 2007
5de jaargang, nummer 8

CONCERTVERSLAG

STRASSE SALSAS EN CUBAANSE BOLERO'S BIJ CUBOP CITY BIG BAND

Op 8 april gaf de Cubop City Big Band van drummer Lucas van Merwijk in het Bimhuis een spetterend begin aan een nieuw tournee. De beste latin bigband van het westelijke halfmond speelde strasse salsa en Cubaanse bolero's met vette ritmes en aanstekelijke zang. Op de foto zangeressen Viviani Godoy (links) en Izaline Calister (rechts). (Foto en tekst: Tom Beetz)

NIEUWSSELECTIE

VEEL BEZOEKERS VERWACHT OP EERSTE DAG VAN DE NEDERLANDSE JAZZ

Naar de organisatie verwacht zullen vrijdag 11 mei meer dan 175 bedrijven en meer dan 250 musici de eerste Dag van de Nederlandse jazz te Amersfoort bezoeken. Tijdens het avondprogramma presenteren zich 28 formaties aan de professionele jazzindustrie.

Overdag vindt in zalencentrum De Observant een groot aantal activiteiten plaats om musici en industrie te inspireren, informeren en met elkaar in contact te brengen. Zo zijn er een interactieve jazzmarktplaats, een jazzcarroussel met nieuwe muziek en een aantal symposia en workshops.

[...vervolg op pagina 3](#)

JAZZFLITS nummer 9 staat 21 mei op www.jazzflits.nl

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 7
- 'Grijze' literatuur (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 8
- Bert van den Brink, Rita Reys (dvd), Han Bennink & Terrie Ex, Randal Corsen, Kenny Werner e.a.	
Concertverslagen	pg 14
- Cubop City Big Band, Roy Hargrove, Eddy Doorenbos e.a.	
En verder	
- In Memoriam Andrew Hill (Han Schulte)	pg 5
- Straightahead? (Jaap Lüdeke)	pg 6
- Jazzradio Top 10	pg 14
- In Memoriam Dakota Staton (Han Schulte)	pg 17
- Jazz in de Oude Stijl (Gerard Bielderman)	pg 18
- 40 jaar ICP (Herman te Loo, Han Schulte)	pg 19

LAATSTE ALBUM MICHAEL BRECKER KOMT EIND DEZE MAAND OP DE MARKT

Het laatste album van saxofonist Michael Brecker verschijnt 22 mei bij het Heads Up label. Het heet 'Pilgrimage' en op de plaat zijn onder anderen Pat Metheny, Brad Mehldau, John Patitucci, Jack DeJohnette en Herbie Hancock te horen.

Het album werd vorig jaar augustus in de New Yorkse Right Track Studio opgenomen. De zieke Michael Brecker voelde zich toen al slecht en had moeite met lopen en luisteren, zo vertelt zijn manager Darryl Pitt in Downbeat van april: "But you don't hear any of that thing in his playing. It's so soulful." Jack DeJohnette bevestigt dat: "His playing was flawless." Brecker slaagde er niet in om het album, dat aanvankelijk 'This Just In' zou heten, zelf af te ronden. Hij was nog wel aanwezig bij de mix, maar uiteindelijk is de plaat afge maakt door Pat Metheny, Steve Rodby, Gil Goldstein en technicus Joe Ferla. Michael Brecker overleed 13 januari.

JAZZORGANISATIE FUSEERT MET DONEMUS, GAUDEAMUS EN DE KAMERVRAAG

De Jazzorganisatie, het samenwerkingsverband van de Dutch Jazz Connection, het Nederlands Jazz Archief en de voormalige Nederlandse Jazzdienst, gaat fuseren met Gaudeamus, Donemus en De Kamervraag. De organisaties gaan vanaf 1 januari 2008 onder de naam 'Huis van de Muziek' als gezamenlijk sectorinstituut opereren.

Het 'Huis' wordt de landelijke promotie- en kennisorganisatie op het gebied van muziek en het nationale en internationale muziekleven. De eerste directeur van het nieuwe instituut wordt Janneke van der Wijk, momenteel directeur van De Kamervraag. Zij is al op 1 mei gestart als kwartiermaker. Het bestuur van het 'Huis' bestaat uit de voorzitters van de te fuseren instellingen. Het nieuwe instituut wordt betaald door het ministerie van OCW en wil zich vestigen op of nabij het Oosterdokseiland, in de nabijheid van Het Muziekgebouw aan 't IJ en het nieuwe Conservatorium van Amsterdam.

Gaudeamus is de belangenorganisatie van de eigentijdse muziek, Donemus van de gecomponeerde Nederlandse hedendaagse muziek en de Kamervraag van de kamermuziek.

PODIA

VANGUARD JAZZ ORCHESTRA MET BERT JORIS OP BLUE NOTE RECORDS FESTIVAL

Trompettist Bert Joris geeft tijdens het komende Blue Note Records Festival een speciaal concert met het Vanguard Jazz Orchestra, het Amerikaanse orkest dat eens werd geleid door Thad Jones en Mel Lewis. Het Gentse festival is dit jaar van 6 tot en met 17 juli.

Bert Joris zal met het Amerikaanse orkest een aantal eigen composities spelen. Ook gaat een suite in première die hij speciaal in opdracht van het festival maakt. Andere gasten op het Blue Note Records Festival zijn Charles Tolliver, Toots Thielemans, Kenny Werner, Kurt Elling, Stacey Kent, Jef Neve, het Jazz At Lincoln Center Orchestra onder leiding van Wynton Marsalis, Chick Corea met Gary Burton, Charlie Haden en Rashied Ali. Voor 16 juli staat een Coltrane Tribute op het programma. Het festival begint dit jaar een week eerder dan vorig jaar. Plaats van handeling is de Bijlokesite.

(www.bluenoterecordsfestival.com)

GINO VANNELLI PUBLIEKSTREKKER VAN DERDE FESTIVAL ALDJAZZ

Zanger Gino Vannelli is de grote trekker van het derde festival AldJazz in de landcommanderij Alden Biesen te Bilzen. Hij opent het Limburgse festival zaterdag 19 mei met het CM JazzEnsemble onder leiding van Wolfgang Braun.

De programmering van AldJazz is verder opgebouwd rond jong talent en beginnende groepen. Het bevat verder samenwerkingenprojecten. Concreet levert dat voor zondag 20 mei een affiche op met het Melanie De Biasio Quintet, Soledad, het Pascal Schumacher Quartet, het Jean-Michel Pilc Trio en de CM Big Band onder leiding van Adri van Velsen. Het festival wordt jaarlijks georganiseerd door onder meer de organisatie AldJazz en de afdeling jazz van het Conservatorium Maastricht. (www.aldjazz.be)

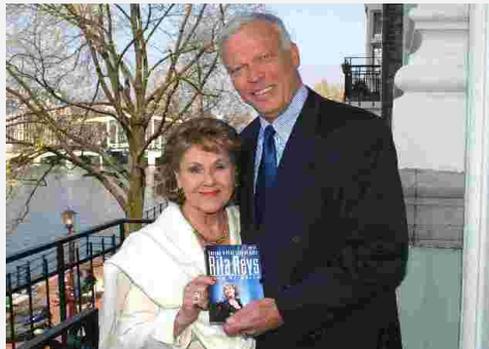
NIEUW ZEEUWS JAZZFESTIVAL MOET JAARLIJKS PINKSTEREVENEMENT WORDEN

Tijdens het Pinksterweekend (26 tot en met 28 mei) vindt in Middelburg de eerste editie plaats van het International Jazz Festival Middelburg met artiesten als James Carter, Carmen Gomes, Zuco 103, New Cool Collective en Lilian Boute. Het is de bedoeling dat het festival een jaarlijkse frequentie krijgt.

Het nieuwe driedaagse jazzfestival speelt zich grotendeels af op het Abdijplein in Middelburg. Het programma bevat grote internationale namen, bekende ensembles en jong talent uit Nederland in het algemeen, en Zeeland in het bijzonder. Het vormt volgens de organisatie een 'prettige mix' tussen alternatieve en mainstream-jazz en tussen jazz 'die vooral tot luisteren aanspoort en de meer dansbare exponenten'. Met deze laatste categorie worden de pijlen op een jonger publiek gericht. Voor het International Jazz Festival Middelburg hebben de Zeeuwse Muziekschool, Muziek Podium Zeeland en Jazzcafé Desafinado de handen ineengeslagen.

(www.jazzmiddelburg.nl)

NIEUWSFLITSEN

Rita Reys en Hein Jens met haar nieuwe dvd
(foto: Frans van Zijst)

Rita Reys - Zangeres Rita Reys heeft 2 april het eerste exemplaar van haar dvd 'Rita Reys live at Carré' ontvangen uit handen van Hein Jens, directeur van Koninklijk Theater Carré. De dvd-registratie werd 19 januari gemaakt tijdens het eerste concert ooit van Reys in dat theater. Het repertoire was een mix van haar grote succesnummers en nooit eerder gezongen repertoire. (zie ook de recensie op pag. 13)

Jazzcafé The Duke - Het Leidse jazzcafé The Duke krijgt een nieuwe eigenaar, zo meldt het Leidsch Dagblad 2 april. Het café op de hoek van de Oude Singel en de Nieuwe Beestenmarkt is failliet, maar er is voldoende belangstelling voor overname. Het faillissement kwam voor de buitenwacht als een verrassing, want de zaak leek goed te draaien. De huidige eigenaars van The Duke kochten het etablissement in 2004 van Dick Wansink. Hij exploiteerde het jarenlang en was ook de drijvende kracht achter de Leidse jazz- en bluesweek (inmiddels Leiden Swingt geheten).

Orrin Keepnews Collection - Concord Records heeft onder de titel 'The Keepnews Collection' een serie klassieke jazzalbums opnieuw uitgebracht. De titels komen uit de catalogus van producer Orrin Keepnews' labels Riverside Records en Milestone Records. Het betreft tot nu toe platen van Thelonious Monk, Wes Montgomery, Cannonball Adderley, Joe Henderson en Kenny Dorham. Ze zijn voorzien van de originele hoesteksten en aanvullende commentaren van Orrin Keepnews. Aan sommige cd's zijn niet eerder uitgebrachte tracks toegevoegd.

Jazz in Europe - Het eerste festival 'Jazz in Europe', met louter Europese musici, heeft zo'n drieduizend bezoekers getrokken. Het werd 25 maart in Brussel gehouden en was gratis toegankelijk. Organisator Paul Huygens van The Music Village toont zich op de website jazzinbelgium.com erg enthousiast over de opkomst en hoopt op een tweede editie.

Katie Melua - Na bekende artiesten als Randy Crawford, Elvis Costello en Ibrahim Ferrer, geeft Katie Melua dit jaar de aftrap voor de tweede editie van het North Sea Jazz festival in de Rotterdamse Ahoy. Melua treedt 12 juli op tijdens het Corporate Express Midsummer Jazz Gala. Zij zal ook tijdens het festival optreden.

PRIJZEN

DEELNEMERS VOORRONDE DELOITTE JAZZ AWARD 2007 BEKEND

Altsaxofonisten Ben van Gelder en Joris Posthumus, pianisten Franz von Chossy en Rembrandt Frerichs, trompettist Rik Mol en vocaliste Xandra Willis spelen 9 mei in Theater Lantaren/Venster te Rotterdam in de voorronde van de Deloitte Jazz Award 2007. Drie kandidaten gaan door naar de finale op 13 juni in het Bimhuis in Amsterdam.

De jury van de voorronde bestaat uit Peter Krom, Hein Van de Geyn (musicus, producer, docent), Amanda Kuyper (journalist, recensent), Jan Menu (musicus, producer), Jacobien Tamsma (artist manager, impresario) en Bert Vuijsje (journalist, recensent). De finalisten spelen met het Jazz Orchestra of the Concertgebouw onder leiding van Henk Meutgeert. De winnaar krijgt 20.000 euro, de andere finalisten ieder 2.500 euro. De Deloitte Jazz Award, bestemd voor aanstormend talent, is een initiatief van accountants- en adviesorganisatie Deloitte.

(www.deloittejazzaward.nl)

'VEEL PERSOONLIJKE NOTEN' IN VOORRONDES JAZZ TALENT AWARD 2007

In de voorrondes van de Amersfoort Jazz Talent Award 2007 waren 'veel persoonlijke noten' te horen. Het niveau van de deelnemers was nooit minder dan professioneel, aldus de jury, die begin april het Jerome Hol Trio, The Chosen en Jazzest naar de finale op 13 mei lieten doorgaan.

De deelnemers aan de voorrondes werden beoordeeld door onder anderen Jeroen de Valk (jazzjournalist) en de musici Thijs Borsten, Leo Janssen en Stormvogel. De finalisten stonden volgens de jury boven de techniek en het materiaal, toonden interactie en speelbaarheid, presenteerden zich goed en drukten vooral op hun improvisaties hun persoonlijke stempel. De finale van de Talent Award vindt plaats tijdens het Amersfoort Jazz Festival. De winnaar krijgt 2.500 euro en een wisseltrofee.

(www.amersfoortjazz.nl)

VERVOLG PAGINA 1

DAG VAN DE NEDERLANDSE JAZZ

Onderwerpen daarvan zijn het publieksimago en de populariteit van jazz, de export van Nederlandse jazz, jazz & het podiumcircuit en de output van de conservatoria. Ook vinden besloten bijeenkomsten plaats over jazzeducatie in het onderwijs, samenwerking van jazzfestivals en over publiekscommunicatie. De 28 avondoptredens vinden plaats in De Observant, De Kelder en horecagelegenheden aan het Onze Lieve Vrouwe Plein en De Groenmarkt. Doel van de Dag van de Nederlandse Jazz is een platform te vormen waar jazzmusici, boekingskantoren, programmeurs, journalisten, platenmaatschappijen, studio's, conservatoria, jazzclubs en festivals elkaar treffen en daarmee de infrastructuur van de Nederlandse jazz te verbeteren.

(www.jazzdag.nl)

NIEUWSFLITSEN

Danny Barcelona – Drummer Danny Barcelona is 1 april op 77-jarige leeftijd aan kanker overleden. Barcelona begon zijn muzikale loopbaan in 1948 bij trombonist Trummy Young. Van 1958 tot 1971 was hij lid van de band van Louis Armstrong. Met hem maakte hij 130 plaatopnamen.

Wereld Jazz Dagen - De gemeente Dordrecht heeft de Wereld Jazz Dagen Dordrecht een meerjarige subsidie toegekend. Daarmee beschikt het festival, dat jaarlijks in het eerste weekeinde van september plaatsvindt, voor de komende jaren over een solide financiële basis. Dit jaar worden onder meer het Brussels Jazz Orchestra (BJO) en Yuri Honing Wired Paradise in Dordrecht verwacht. Het BJO neemt de Italiaanse klarinetist/saxofonist Gianluigi Trovesi mee.

Holland Casino Jazz en Pop Award – Gitarist Vladimir Spisiak heeft 14 april de Holland Casino Talent Jazz & Pop Award gewonnen. De Utrechtse conservatoriumstudent overtuigde als solist, componist en leider van een imponerend kwartet. Uit het juryrapport: "Het publiek, medestudenten én de jury gingen plat voor deze fusion-virtuosoos." De prijs is een aanmoedigingsprijs voor Utrechtse jazzstudenten en bedraagt 3.000 euro.

Jazz in Duketown - Samen met het Metropole Orkest tekent gitarist John Scofield voor de officiële opening van het komend festival Jazz in Duketown. Verder zijn onder anderen te gast: Eric Vloeimans' Gatecrash, Wouter Hamel, Carlo de Wijs, Lars Dietrich & New Niks, het Jack van Poll Trio, EM & Talking Cows, het Natalio Sued kwartet & Azul (Carlos Bica, Jim Black en Frank Möbus), het Johan Clement Trio, de Three Tenors of Swing en het Brabants Jazz Orkest en Paul van Kemenade met hun Freedom-project. Jazz in Duketown wordt tijdens het Pinksterweekend gehouden in Den Bosch.

Brussels Jazz Marathon – De Europese jazz krijgt op de komende Brussels Jazz Marathon een eigen podium op het Spanjeplein (European Jazz@Brussels). Tijdens de festival-dagen, van 25 tot en met 27 mei, spelen er groepen uit onder meer Hongarije, Spanje, Italië en Frankrijk. Aan de wedstrijd XL-Jazz, een ander onderdeel van de Marathon, nemen het Laurent Melnyk Quartet, het Ben Prischi Trio en Collapse deel. De winnaar geeft zondagmiddag een concert op de Grote Markt. De Brussels Jazz Marathon is een jaarlijks gratis toegankelijk festival dat zich op diverse binnen- en buitenpodia in de binnenstad voltrekt. Dit jaar staan 125 concerten van zo'n 450 musici geprogrammeerd. Het volledige programma staat op www.brusselsjazzmarathon.be.

Panchito - De Nederlandse latin-jazzformatie Panchito gooit hoge ogen met haar debuutalbum 'Resurrección'. De cd is wereldwijd gedraaid op meer dan 65 radiostations, waaronder 35 in de VS en Canada. Ook is Panchito in de spotlights gezet in het programma 'The Groove Boutique', een van New Yorks best beluisterde jazzprogramma's, dat ook nog op twintig andere plaatsen in de VS wordt uitgezonden. In het komende zomernummer van Latin Beat Magazine verschijnt een stuk over de groep.

(www.panchito.nl)

PRIJZEN VERVOLG

BOB HAGEN KRIJGT EERSTE JAZZ INDUSTRY ACHIEVEMENT AWARD

Bob Hagen, drijvende kracht achter de stichting Jazz Impuls, ontvangt op 11 mei de Jazz Industry Achievement Award. De Award, die te Amersfoort wordt uitgereikt tijdens de Dag van de Nederlandse Jazz, belooft een bijzondere prestatie in de jazzsector.

Bob Hagen is de eerste winnaar van de prijs. Hij werd gekozen door een jury bestaand uit Anne de Jong (Challenge Records), Sander Grande (programmeur North Sea Jazz Festival), Eric Bruger (Jazzism), Cees Gog (jazzproducent International Music Services) en juryvoorzitter Anita Verheggen (secretaris van de stichting JazzNL). Uit het juryrapport: "Met een niet aflatende drive en een positieve eigenzinnigheid heeft Bob Hagen ervoor gezorgd dat de Nederlandse jazz weer terug is in de schouwburgen en theaters. Met zijn Jazz Impuls label heeft hij bovendien opkomend talent geholpen om cd's op te nemen van hoge kwaliteit." De prijs wordt uitgereikt door Buma Cultuur in samenwerking met Stichting JazzNL en bedraagt 2.000 euro.

OVERIG

AMINA FIGAROVA GAST IN AMERIKAANS RADIOPROGRAMMA 'PIANO JAZZ'

Pianiste Amina Figarova is 8 mei te gast in het Amerikaanse radioprogramma 'Piano Jazz'. In dit vermaarde programma van National Public Radio (NPR) praat de 89-jarige pianiste/gastvrouw Marian McPhartland al ruim 25 jaar met jazzmusici van naam over het vak. Het programma wordt in de VS op verschillende radiostations uitgezonden.

NPR heeft ook opnamen gemaakt van een recent optreden van het Amina Figarova Sextet in Chicago. Zij trad daar op in het kader van een tiendaagse tournee door de VS. Die voerde verder al langs Philadelphia, Washington, D.C. en Miami (Arturo Sandoval Jazz Club). Op 7 mei is er nog een optreden in de Blues Alley, in Washington, D.C. Het Amina Figarova Sextet bestaat tijdens deze trip verder uit Bart Platteau (fluiten), Rik Mol (trompet), de in New York woonachtige Marc Mommaas (tenorsaxofoon), Ruth Davies (bas) en Chris Strik (slagwerk).

De huidige tournee vloeit voort uit de gunstige ontvangst van het Amina Figarova Sextet tijdens een Amerikaanse tournee in februari 2007. De tournee is mede mogelijk gemaakt door de Nederlandse Ambassade in Washington, D.C. en het Fonds voor de Podiumkunsten.

Zie ook: www.npr.org/programs/pianojazz/about/indes.html.

CEES SCHRAMA PRESENTEERT 11 MEI ZIJN AUTOBIOGRAFIE 'LEVEN MET JAZZ'

Uit handen van Hans Dulfer ontvangt Cees Schrama op 11 mei het eerste exemplaar van zijn autobiografie 'It don't mean a thing - Leven met Jazz'. Hij schreef dit boek met Lodewijk Bouwens. Bij het boek is een cd met bijzondere opnamen uit Schrama's loopbaan gevoegd.

Hans Dulfer schreef het voorwoord van de autobiografie. Hij noemt Schrama 'de man van de verhalen': "Je hoeft maar een naam te noemen (...) en hij weet daar een hilarische anekdote over te vertellen die wij allemaal nog niet kenden." Die anekdotes zijn er over Stan Getz, Tony Scott, Jimmy Smith, Nina Simone, Ray Charles, Buddy Rich en vele anderen. Maar het boek schetst op de eerste plaats de loopbaan van Cees Schrama. De presentatie van de autobiografie vindt plaats in 'De Observant' te Amersfoort, tijdens de Dag van de Nederlandse Jazz. Het boek verschijnt bij uitgeverij Tirion Baarn.

LESPROGRAMMA MONK INSTITUTE VOOR VIER JAAR NAAR NEW ORLEANS

Het Thelonious Monk Institute of Jazz verplaatst zijn belangrijkste lesprogramma van Los Angeles naar New Orleans. Het vindt daar de komende vier jaar onderdak bij de Loyola University. Het programma is bedoeld om veelbelovende musici op te leiden tot muzikdocent en uitvoerend musicus.

Aan het lesprogramma kan maar een handjevol musici deelnemen. Zij worden geselecteerd op basis van verschillende nationale en regionale audities. New Orleans was niet alleen in de race voor het programma. Zeker een half dozijn andere instituten was geïnteresseerd, waaronder Harvard. Terence Blanchard, artistiek directeur van het lesprogramma, is blij met de keuze voor zijn geboortestad, zo vertelt hij 2 april in de Washington Post: "Those people don't love this music the way we do. They don't have the history with the music the way we do." Het Thelonious Monk Institute of Jazz bestaat sinds 1986 en is opgericht ter nagedachtenis aan de gelijknamige pianist. Jazzeducatie staat hoog in het vaandel bij de organisatie.

FESTIVALBOEK NORTH SEA JAZZ FESTIVAL VOORTAAN ALS JAZZISM-SPECIAL TE KOOP

Het jaarlijkse festivalboek (Who's Who) met het volledige programma van het North Sea Jazz Festival wordt voortaan opgenomen in een speciale uitgave van Jazzism, een tweemaandelijks glossy gericht op soul, jazz, blues en world. Deze zal voor 7,50 euro in de winkels te koop zijn, inclusief cd.

De organisatie van het North Sea Jazz Festival heeft hiervoor een exclusief contract gesloten met BCM, uitgever van Jazzism. De jaarlijkse 'North Sea Jazzism' zal vier weken voorafgaand aan het festival in de winkels liggen, dat is dus medio juni. De speciale Jazzism is dit jaar 250 pagina's dik en verschijnt in een oplage van 45.000 exemplaren. Het tijdschrift is ook tijdens het festival te koop. Het complete programma van het North Sea Jazz Festival wordt 8 mei tijdens een persconferentie bekendgemaakt.

IN MEMORIAM

Door Han Schulte

Andrew Hill (foto: Tony Daenen)

ANDREW HILL: DE PIANO-ESTHEET VAN BLUE NOTE

De pianist en componist Andrew Hill (1931–2007), die duizend muzikale bloemen liet bloeien en daar pas tegen het einde van zijn carrière bredere waardering voor kreeg, is enkele weken na zijn laatste optreden overleden. Hij stierf aan longkanker, dat in 2004 bij hem werd geconstateerd, op 20 april in zijn woning in Jersey City. Hill, eigenlijk Hille, begon als jongenssopraan en tapdancer in Chicago als zoon van Haïtiaanse ouders. Hij vond zichzelf achteraf als kind semi-autistisch, maar deed desondanks tussen zijn zesde en tiende mee aan lokale talentenjachten. Startte op zijn zeventiende met accordeon en was 'straatmuzikant'. Piano speelde hij vanaf zijn tiende en les op baritonsax kreeg hij van Pat Patrick vanaf zijn dertiende. Op piano en bariton ging hij professioneel aan de slag bij de rhythm and bluesband van Paul Williams op zijn zestiende. Pianist Earl Hines - waar Andrew de krant bezorgde - en Stan Kenton-arrangeur Bill Russo onderkenden Andrews talent. Russo bracht hem in contact met componist Paul Hindemith. Deze was gevluht voor Hitler en gaf van 1940 tot 1953 les aan Yale University. Hill kreeg gratis les van hem tussen 1950 en 1952. Tegelijkertijd leerde Hill het werk van Bud Powell, Art Tatum en Thelonious Monk kennen. Uit al deze invloeden, aangevuld met lessen van pianist Barry Harris en een feeling voor drums, ontwikkelde Hill een unieke pianostijl, die zowel vloeiend als repetitief als percussief kon zijn. Zijn verdere praktijkervaring deed hij op in het locale bebopcircuit met Johnny Griffin, Gene Ammons, Roy Eldridge en Ben Webster. Ook Charlie Parker, Coleman Hawkins en Miles Davis maakten gebruik van hem. Met zijn eerste beroepstrio, waarin Malachi Favors op bas en Pepi Brown drums en conga, werd hij in de Windy City geafficheerd als: 'a young swinging trio from the cool school'. Als pianist begeleidde hij regelmatig zangeres Dinah Washington en incidenteel Dakota Staton. Dankzij zijn goede theoretische muziekkennis en brede praktijkervaring werd hij veel gevraagd als pianist bij platensessies. Met bassist David Shipp maakte hij in 1954 vier kantjes voor Vee-Jay, zijn eerste plaatje. Voor het label Ping maakte hij in 1956 opnames als leider van de De'bonairs met onder anderen Von

Freeman en Favors, waarbij hij twee eigen composities speelde, 'Dot' en 'Mal's Blues'. In datzelfde jaar nam hij voor Warwick de lp 'So in Love with the Sound of Andrew Hill' op. Met de vocalisten Al Hibbler, Johnny Hartman en Dinah Washington maakte hij diverse tournees. Na zo'n tournee met Dinah bleef hij in 1961 in New York hangen, maar maakte een jaar later een uitstapje met Roland Kirk naar Los Angeles, waar hij zijn vrouw Laverne Gillette, organiste, leerde kennen. Met Kirk speelde Hill ook op het Newport Festival 1962 en maakte hij de lp 'Domino'. Een reeks platen als sideman volgden onder anderen met Walt Dickerson & Andrew Cyrille en met Jimmy Woods. De Blue Note-plaat 'Our Thing' met leider Joe Henderson was hun muzikale antwoord op de toenmalige nieuwe jazzrichting The New Thing, later freejazz genoemd. Blue Note's boss Alfred Lion zag Hill als zijn 'laatste protégé' en noemde hem 'the next Thelonious Monk'. Dit had een waarschuwing moeten zijn, want Monk werd aanvankelijk alleen door musici gewaardeerd en niet door het publiek. Als leider maakte Hill zijn eerste Blue Note album 'Black Fire' met Joe Henderson op tenor, waarbij in het stuk 'McNeil Island' een Monk-Rouse sound onstond. Dit album sloeg aan. Daarna volgde een hele reeks, waarbij Hills keuze voor sterke medemusici opviel, zoals het freejazz-achtige 'Compulsion!' met John Gilmore, het later uitgebrachte dynamische 'One For One' met Freddie Hubbard en het bedaarde 'Judgement' met Bobby Hutcherson. Critici waren niet altijd positief. Freejazz-auteur Willy Roggeman vond 'Judgement' mank gaan aan luciditeit, juist het kenmerk van deze samenwerking. Maar het Blue Note-album 'Point of Departure' met Henderson, Eric Dolphy en Kenny Dorham werd alom geprezen. Dolphy was de ideale partner voor Andrew Hill. Na zeven jaar stopte deze wonderschone reeks. De verkoopcijfers waren relatief bescheiden en Blue Note verkocht zich na de klap van de Beatlemania aan Liberty. Hill klaagde later: "With me they sell 1.000 copies and then the album goes out of print. That's ridiculous." En: "At the Zenith of my Blue Note recordings, I found that fame and fortune were not my reward, but fame and poverty." Hij stond na de opkomst van de Engelse rockgroepen zijns inziens voor de keuze: "go commercial, or find a way to maintain my lifestyle." Het werd lesgeven, doceren op universiteiten en educatieve concerten op scholen en in gevangenissen. Na terugkeer in 1989 bij Blue Note met het in de Knitting Factory opgenomen album 'Eternal Spirit' steeg de publieke belangstelling. Hill ging tournees door Europa maken en werd in 1991 in Nederland stevig bekritiseerd: 'Hill maakt pretenties niet waar' (NRC) en 'Hill slaapverwekkend' (Parool) en goed gedefinieerd '... onvoorspelbare muziek' (Volkskrant). Hill maakte tot in zijn laatste levensfase goede albums, die steeds meer waardering verwierven, waaronder 'Dusk' (Palmetto), dat DownBeats 'Jazz Album of the Year 2000' werd. Een van zijn interessantste platen maakte hij al in 1975 met het solo-album 'Hommage' voor het Japanse East Wind label. Kenmerkend voor de Amerikaanse muziekmarkt is, dat dit meesterwerk wel in New York werd opgenomen, maar nauwelijks in Amerika te koop was. Een theoretische studie in 1990 over Hills spel en composities bestemd voor de Annual Review of Jazz Studies is nooit verschenen. Wie geen meefluters of meestampers produceert, kan in de jazzsector lang wachten op echte waardering. (Han Schulte)

JAZZFLITS is genomineerd voor de Jazz Media Award 2007

STRAIGHTAHEAD?

Door Jaap Lüdeke

ODE AAN OSCAR PETERSON IN CARNEGIE HALL

Vrij plotseling kwamen de mensen van Fujitsu Limited tot de ontdekking dat het de hoogste tijd was de Canadese pianist Oscar Peterson te eren. Het moet 8 juni gebeuren voor het te laat is, want Petersons conditie is verre van ideaal. Een heupoperatie, een beroerte in 1993 en reuma in zijn linkerhand hebben de mobiliteit buiten en op het podium niet bevorderd. De feestelijkheden in de New Yorkse Carnegie Hall worden mede opgeluisterd door een aantal collega's, onder wie Hank Jones, Clark Terry, Billy Taylor, Jimmy Heath en Roger Kellaway.

Oscar Peterson (Montreal 1925) is van West-Indische ouders. Vader Daniel was bagageknecht bij de Canadian Pacific Railway, dus vaak van huis. Maar hij zag er toch op toe dat alle vijf kinderen pianoles kregen. Oscar aanvankelijk van zijn zuster Daisy, maar daarna volgde een serieuze klassieke studie. Veertien was Oscar toen hij een concours won dat de Canadian Broadcasting Corporation had georganiseerd. Het resultaat was een wekelijkse radioshow. En zodoende ging hij in het midden van de jaren veertig opnamen maken voor de Canadese tak van RCA Victor. Norman Granz van Jazz at the Philharmonic hoorde hem op de radio en introduceerde Peterson in 1949 vooraf onaangekondigd in Carnegie Hall. Dat was het begin van een loopbaan die hem wereldberoemd maakte. Grammy Awards (zeven) en allerlei onderscheidingen vlogen hem om de oren. In 1993 kreeg hij de Glenn Gould Prize for Excellence in Jazz, in 2000 werd hem de Unesco International Music Prize for his career as a jazz musician and composer, overhandigd. Petersons latere bassist Niels Henning Ørsted Pedersen had geen hoge pet op van diens vaardigheden als componist. Pedersen: "Ik kreeg de tapes van hem en moest dan alles op schrift zetten, met de bijbehorende akkoorden." Peterson heeft lang geleden ook nog gezongen. Zijn timbre leek zo precies op dat van Nat King Cole, met Art Tatum zijn grote pianovoorgebeeld, dat hij zijn vocale aspiraties maar snel weer opgaf. Te gênant voor woorden.

Wie om een of andere reden 8 juni niet in Carnegie Hall zit, ik ook niet, moet zijn platenkast maar eens controleren op de aanwezigheid van de onontbeerlijke opname uit 1956 van Petersons trio met Ray Brown en Herb Ellis: 'The Oscar Peterson Trio - at the Shakespearean Festival', op het label Verve. Op dat label verscheen in 2004 ook de dvd (16 : 9) 'Oscar Peterson - A Night in Vienna'. Zie maar.

MEER DAYBREAK CD'S

Fred Dubiez, producent van Daybreak Records, laat weten dat er een dezer dagen nieuwe cd's op zijn label zullen verschijnen. 'Révocation' van het Pierre Courbois 5/4 Sextet is een live-opname van 16 juni 2005 en is gemaakt in het Amsterdams Bimhuis. Von Freemans 'Young and Foolish' krijgt een herkansing en betreft de registratie (1977) van het NOS Jazz Festival in Laren (NH). In het verschiet ligt nog een vastgelegd concert van tenorist Ferdinand Povel bij het trio van pianist wijlen Rob Madna, met bassist Marius Beets en drummer Erik Ineke. Het optreden vond in het jaar 2000 plaats, in Café Hopper te Antwerpen.

NIEUWE JAZZCLUB IN MOSKOU

Hoe het precies gesteld is met de kwakkelende democratie in Rusland, is soms gissen. In ieder geval heeft de stad Moskou er nu een heuse jazzclub bij. De programmering is ruim opgezet en varieert van jazz, funk, free jazz, jazzrock tot soul. De club heeft plaats voor 120 bezoekers. Wellicht een mogelijkheid voor Nederlandse musici om daar eens op te treden? Informatie: www.ucclub.ru/english/. De naam van de zaak is 'Union of Composers Club' (drukfout?). De zaak ziet er chic uit en meldt met enige nadruk dat er niet gedanst mag worden. Luisteren, dus.

VERVOLG OP JAZZ ICONS

Na het succes van de eerste worp (negen) dvd's in de serie 'Jazz Icons' van Reelin'in the Years Productions verschijnen er in het najaar weer dvd's. Producer Davis Peck meldt dat er al in drie gevallen toestemming is verkregen voor het uitbrengen van registraties op naam van Wes Montgomery, Dexter Gordon en Charles Mingus. 'Wes Montgomery Live in '65' (90 minuten) betreft tv-opnamen uit Nederland, België en Duitsland. 'Dexter Gordon Live in '63 & '64' (70 minuten) heeft beelden afkomstig uit Nederland (1964), Zwitserland (1963) en België. 'Charles Mingus Live in '64' (90 minuten), met Eric Dolphy, is een verzameling uit Noorwegen en wederom België. Een en ander betekent niet dat de beelden in alle gevallen voor het eerst zichtbaar worden, waarschuwt Peck. Wel wijst hij erop dat deze nu vakkundig zijn behandeld. Dat in tegenstelling tot de soms eerder verschenen bootlegs van sommige genoemde dvd's. De vorige zending 'Jazz Icons' kreeg in alle delen van de wereld complimenten voor de kwaliteit van de muziek en de opnamen. Ook werd er waardering geogst voor het feit dat de dvd's zijn verschenen met goedvinden van alle betrokkenen. Vaak een uitzondering. Naxos of America is nu de distributeur, ten koste van TDK.

DOWNBEAT VAN MEI

Componist en toetsenist Joe Zawinul prijkt deze maand op de cover van het blad DownBeat. Hij wordt deze zomer 75 jaar en denkt niet aan stoppen. Het artikel omvat wat late aandacht voor Zawinuls optreden (2005) met de WDR Big Band o.l.v. de arrangeur Vince Mendoza. Het repertoire bestaat voor het merendeel uit de Weather Report Songbook. Zawinul behoort tot de allerrijkste jazzmusici, vooral te danken aan de opbrengsten van zijn beroemde composities. Zoon Erich beheert in Wenen z'n vaders club Birdland. Joe woont in het Californische Malibu tussen grote sterren uit Hollywood. En, Miles Davis woonde vlak bij hem in de buurt. De nieuwsrubriek Riffs weet te melden dat over Atlantic Records medeoprichter, wijlen Ahmet Ertegun, een documentaire is verschenen onder de titel 'The House that Ahmet Built'. Ook is er in deze DownBeat een interview van Greg Osby met Ornette Coleman. Een van zijn aangehaalde uitspraken luidt: "The only reason I ended up playing music, was because I picked up the saxophone without knowing what it was."

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straightahead?' (iedere 1ste en 3de zaterdag van de maand om 16.00 uur op Radio 6 en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl).

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

'GRIJZE' LITERATUUR I

Er zijn nogal wat boeken die behoren tot het zogenoemde grijze gebied. Ze bereiken meestal niet de reguliere boekhandel, de mogelijkheden tot publiciteit zijn uiterst beperkt en in het gunstigste geval raakt de geïnteresseerde via allerlei wegen van hun bestaan op de hoogte. Het zijn uitgaven die in eigen beheer worden uitgebracht, daarin wel of niet bijgestaan door een instelling als Gopher. Soms ook zijn ze van een onduidelijke signatuur, als een noodzakelijk gegeven op het titelblad of in het colofon ontbreekt: de naam van de auteur, de uitgever, een ISBN. Als dergelijke uitgaven niet naar onze nationale bibliotheek, de KB in Den Haag, worden gestuurd, wat in ons land geen verplichting is, is ook die onkundig van hun bestaan. In dit en het volgende nummer willen we er een aantal uitlichten.

Spiegels, schaduwen en silhouetten

België kent twee literatoren onder de naam Roggeman: Willy en Willem M. Beiden houden zich met jazz op, zowel door middel van proza als poëzie. Van de laatste verscheen onlangs een dichtbundeltje met alleen jazzgedichten. Alle hebben ze een jazzcompositie tot onderwerp, uitgevoerd door de groten uit de tweede helft van de twintigste eeuw. De titels van het stuk en de achtergrond van de speler inspireren de dichter tot beelden die op hun beurt weer in woorden worden omgezet. Dat leidt in 'Full House' tot regels als "Zijn gitaar weer uit de wilgen / genomen ziet Wes Montgomery / hoe het huis in Berkeley, / Californië, zich vult met adem / tot ver buiten de wijdopen deuren." en in 'Faces and Places' tot "In de sneeuw van Stockholm / zwerft Ornette Coleman rond tussen / al zijn verdwaalde onderdelen / die elke verhaalvorming vermijden." Opvallend is het veelvuldig gebruik van de woorden 'schaduw' en 'spiegel'; in de 23 gedichten die de bundel telt vallen ze respectievelijk acht en vijf keer.

Drank, jongen ...

Een belangstellende gymnasiast krijgt op de markt een saxofoon in handen gedrukt. "Die mag jij hebben voor vijfenzeventig gulden. Ach jongen, dat geld komt wel." En de marktkoopman voegt er een stuk levenservaring aan toe: "Drank, jongen ... Dat is een ellende. Ik ging steeds meer zuipen,

want geloof me, er wordt wat afgezopen in dat wereldje. En nu ... nu zit ik hier." Wie wil weten hoe het onze gymnasiast verder gaat schaffe van Ben Leistra diens 'Het Jazz-requiem' aan, een onder eigen verantwoordelijkheid uitgegeven roman. De lezer zal zich dan wel een proza moeten laten welgevallen als "Toen Boudewijn thuiskwam, merkte hij dat zijn ouders het fijn vonden dat hij er weer was. Toen ze zijn verhalen hoorden, waaruit bleek dat hij het fijn had gehad, waren ze oprecht blij voor hem. O ja, zei zijn moeder, toen er even een stilte viel, je tante Lies is nog langs geweest. Ze heeft honderd gulden voor je achtergelaten voor het behalen van je diploma."

Omgekeerde schoenendoos

Als 17-jarige zette Annie de Reuver in 1935 een paar nummers op de plaat met Coleman Hawkins en de Ramblers. Vlak na de oorlog zong ze bij de Red White and Blue Stars en hun opvolger, de Skymasters, eerst onder leiding van Pi Scheffer, later met Bep Rowold. Dat duurde tot begin '53, toen haar man Jack Philips, een platenbons bij de firma Phonogram, daar om onduidelijke redenen een eind aan maakte. Niet dat zij nu echt een jazz-zangeres was, maar deze wapenfeiten hadden haar onder bigbandliefhebbers een zekere reputatie bezorgd. Hierna verlegde ze haar terrein, werd platenproducent en -plugger, talentenjager en kwam in handen van smartlappenfabrikant Johnny Hoes. Ter gelegenheid van haar negentigste verjaardag heeft ze haar opmerkelijk gedetailleerde memoires door journalist Rein Wolters laten opschrijven onder de titel 'Onverbloemd', met een uitroepeteken, en daarmee is niets te veel gezegd. Allerlei mensen passeren de revue, ook slechte, en ze weet er wel weg mee. De Reuver blijkt een vrouw die van aanpakken wist, maar als het om financiële en huwelijkse zaken ging, trapte ze overal in. Degenen die zich haar herinneren als bandvocaliste, kunnen dit boek aan zich voorbij laten gaan, want over muziek lees je zo goed als niets.

Aan het boek zijn drie fotokaternen toegevoegd, elk van acht bladen. Wie die heeft samengesteld verdient een dikke onvoldoende. Alsof een schoenendoos is omgekeerd en de kiekjes in het boek zijn terechtgekomen zoals ze op de tafel vielen. Foto's van dezelfde gebeurtenis staan verspreid op verschillende pagina's en een aantal staat er tweemaal in. Ook zijn er verkeerde onderschriften. Vergelijk bijvoorbeeld de beide foto's van de receptie in Carlton op de - ongepagineerde - pagina's 10 en 15 van het eerste katern, waar op de eerste Theo Uden Masman voor Jack Philips wordt versleten. Op de tweede is sprake van een 'statiefoto', in plaats van staatsiefoto. Bij de Skymasters van 1947 (pagina 6 van het tweede katern) is bassist Wim Kastelein niet genoemd, en ga zo maar door. Het hoeft geen verbazing te wekken dat een register ontbreekt. De bijgevoegde 'gratis cd' kan me gestolen worden.

Willem M. Roggeman, Simon Vinkenoog (voorw.). Blue Notebook. - Antwerpen : Demian, 2006 [= 2007]. - 32 p. - geen ISBN ing. Prijs: 15 euro plus porto

Ben Leistra. Het Jazz-requiem. - Utrecht : Gopher, 2001. - 288 p. - ISBN 90-76953-45-7 softc. Kosten: 20,22 euro over te maken op rek. 653393148 t.n.v. Gopher Publ. Utrecht

Rein Wolters. Onverbloemd! : 90 jaar Annie de Reuver. - Hoorn : Disky Communications Europe (distrib.), 2007. - 186 p. + cd. - ISBN 978-90-78776-01-7 geb. Prijs in de boekhandel: 24,95 euro

CD-RECENSIES

MARCO C. DE BRUIN Dances

La Canard Rouge (www.marcocdebruin.com)

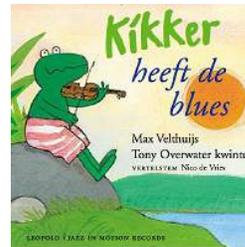
"Muziek moet je altijd raken, of kippenvel geven. Het moet écht zijn." Aldus de jonge componist Marco de Bruin (1974) op z'n eigen website. Hoe zich dat vertaalt in daadwerkelijke muziek, horen we in de suite 'Dances' voor sopraansaxofoon en piano. Verwacht dus geen dwarse chachacha's of gigues zoals bij Guus Janssen, maar ook geen typische jazzmatige swing. De Bruin hanteert een idioom dat voortspuit uit het Franse impressionisme van Ravel en Debussy, via de typisch Franse saxofoonmuziek uit het begin van de vorige eeuw van componisten als Pierre Max Dubois en Jacques Ibert. Lekkere speelmuziek, zou mijn saxofoonleraar zeggen. Dat de cd toch in dit blad thuisheert, heeft te maken met de verhouding tussen componist en uitvoerenden. De Bruin schreef het stuk op het lijf van de broers Paul (saxofoon) en Mark (piano) van der Feen, afkomstig uit het muzikale gezin waarvan broer Clemens (bas) de bekendste is. Hoewel veel van de noten die De Bruin heeft opgeschreven klassiek klinken, is het met name de toonvorming van Paul die de muziek toch anders maakt. De cadens in 'Part 4', bijvoorbeeld, eindigt zeer met een schrille hoge noot, waar Joe Lovano het patent op lijkt te hebben. Die zullen we niet zo snel in een klassieke etude tegenkomen. Ook verder beschikt Paul van der Feen over een saxofoontechniek en -geluid die zowel klassieke als jazz-kenmerken in zich draagt. De suite van zeven dansen is afwisselend, van sterk ritmisch tot melancholiek en gedragen. Het spannendst wordt het als Mark van der Feen in 'Part 6' het binnenwerk van de piano beroert voor een mooi ostinato. (Herman te Loo)

BERT VAN DEN BRINK Bert's Bytes Challenge CHR70142

Al een paar jaar heeft pianist Bert van den Brink een eigen website, waarop hij wekelijks een pianistisch moment plaatst. Oorspronkelijk van een seconde of vijf, in verband met het downloaden per telefoonlijn. Maar al bijna een jaar zijn het miniconcertjes van een minuut of tien, die je met ADSL vlot kunt afuisteren. Elke week verschijnt een nieuw pareltje dat na zeven dagen rigoureus door de volgende wordt vervangen. Vorig jaar september heeft Van den Brink een aantal van 'Bert's Bytes' in een studio opnieuw gespeeld en opgenomen voor een cd.

'Bert's Bytes' is een cd met heel beschouwende en contemplatieve muziek geworden. De stukken zijn verschillend van aard: een aantal is opgebouwd rond een opdracht die Bert van den Brink zichzelf stelde, andere zijn 'gewoon' eigen composities en twee composities zijn van zijn grote held, de Amerikaanse componist pianist Clare Fischer.

Van den Brink nam die twee composities als uitgangspunt voor zijn eigen composities. Die stemde hij daarop af. In alle bescheidenheid, zo laat hij op zijn website in de Bert's Bytes van de week van 7 tot 14 april over zijn compositie 'Chase Blues' blijken. Die bescheidenheid is misschien gepast bij dit 'Chase Blues', omdat het als voorbeeld van een eind jaren twintig ragtime-stuk een andere sfeer heeft dan de rest van de cd. Voor de andere stukken van zijn hand is bescheidenheid echter misplaatst. De opdrachtstukjes kun je bestude-rend beluisteren. Dan krijg je een idee van de mogelijkheden die er zijn als je gebruik maakt van vaste sprongen en afstanden tussen de noten, zoals kwarten, tertsen, seconden of het hele octaaf. Maar net zoals bij de andere composities op deze cd kun je er ook puur voor het plezier naar luisteren. Van den Brinks uitgangspunt bij de 'Bytes' was om er iets moois van te maken. Dat is uitgemond in ingetogen en bijna teer spel. 'Bert's Bytes' is een verstild genoegen. (Hessel Fluitman)

TONY OVERWATER KWINTET Kikker heeft de Blues Jazz in motion

Max Velthuis is de geestelijke vader van de immense reeks Kikker-boekjes. Hij schreef de verhalen en illustreerde ze ook. In 2002 werd in het Utrechtse Vredenburg 'Kikker swingt' opgenomen. Velthuis las de verhaaltjes voor aan een jong publiek. Eerst stelde hij de band van bassist Tony Overwater aan de kinderen voor. Toen Velthuis als klein jongetje voor het eerst jazz op de radio hoorde ging zijn hart sneller kloppen en dacht hij: "Dit is mijn muziek...". Helaas stierf Velthuis op 25 januari 2005. 'Kikker heeft de blues' is het (wat droeviger) vervolg op 'Kikker swingt'. De rol van verteller is nu voor acteur Nico de Vries. De musici zijn nog dezelfde: Angelo Verploegen (trompet en flugelhorn), Maarten Ornstein (klarinet en basklarinet), Marc van Roon (piano), Tony Overwater (bas) en Joshua Samson (percussie). De andere spelers heten naar wat ze zijn: Kikker, Eend, Haas, Rat en Varkentje. Kikker is teleurgesteld omdat hij niet kan vliegen, hij vindt zich maar een doodgewone groene kikker, maar gelukkig loopt het goed af: hij beseft dat ieder dier zijn eigen kwaliteiten heeft en dat de andere dieren tóch van hem houden. Als hij een grote sprong maakt is het net of hij echt kan vliegen. Tony Overwater schreef de muziek voor dit verhaaltje: 'Kikker is Kikker'. De overige bandleden schreven ook ieder de muziek bij één verhaal. Als De Vries even stopt met voorlezen, soleert een muzikant op een manier die past bij de muziek. Zo volgt op de opmerking van Rat dat hij goed kan timmeren: percussie. Van Roon draagt bij aan de spanning in de verhalen. Ook de basklarinet spreekt sterk tot de verbeelding. Natuurlijk is deze productie niet bedoeld om op subtiele wijze de jongsten onder ons de liefde voor jazz bij te brengen. Maar het helpt wel! (Peter J. Korten)

CD-RECENSIES VERVOLG

JOHN ABERCROMBIE
The Third Quartet
ECM

Allrounder John Abercrombie speelt in veel verschillende bezettingen. Met Mark Feldman (viool), Marc Johnson (bas) en Joey Baron (drums) nam de gitarist al twee cd's op. Na 'Class Trip' en 'Cat 'n' Mouse' is 'The Third Quartet' dus het derde album van dit kwartet. Een succesformule wordt verder uitgewerkt en met groot succes. De band speelt acht stukken van de leider, alsook 'Round trip' van Ornette Coleman en 'Epiloque' van Bill Evans. De plaat is opmerkelijk stabiel opgebouwd. De cd begint vooral melodieus en gedurende het verloop van de opnamen wordt steeds meer ruimte gegeven aan ritme. In het vorige nummer van Jazzflits werd over het concert van het John Abercrombie Quartet in Rotterdam al gezegd dat we de muziek kamermuziek mogen noemen. Dit alles door het ingetogen drumwerk van Joey Baron. De opbouw van de cd is gelijk aan dat concert. Steeds meer ritmiek en steeds steviger drumspeel van deze meesterdrummer. Over meesters gesproken: op 'The Third Quartet' spelen vier meesters. Allen zijn bandleiders van hun eigen groepen en ieder blinkt uit door perfecte instrumentbeheersing. Maar vooral het bepalen van de muzikale stemming is meesterlijk. Gitaar en viool zitten melodisch op één lijn. Al improviserend vergroeiën de twee. Al doende worden muzikale structuren verbreed; steeds ruimer en toch gedetailleerder. Toch eindigt iedere compositie subtiel - in stilte. De geluidsopname is uitmuntend. Vooral het drumstel wordt perfect gedetailleerd weergegeven en het laag uit de bas van Johnson is om van te smullen. In 'Elvin' valt alles samen en ruim acht minuten lang swingt het kwartet stevig. Het is logisch dat tijdens dit eerbetoon aan Elvin Jones de drumkit van Joey Baron de hoofdrol speelt.
 (Peter J. Korten)

KENNY WERNER
Lawn Chair Society
Blue Note Records

Bij het beoordelen van de muziek die Kenny Werner bijna dag in dag uit bedenkt is altijd de grootst mogelijke opletendheid geboden. Alles wat hij qua creativiteit ventileert kan vanaf de eerste tel direct naar de topklasse promoveren. Notenkeus, dynamiek, zijn onverklaarbare vondsten in akkoordenschema's en de ritmiek, bepalen zonder uitzondering het immer buitengewone niveau van zijn kunnen. Het bleek onlangs weer in Terneuzen, tijdens de feestelijke opening van '50 jaar Porgy en Bess', waar hij duo speelde met de broze, inmiddels 85-jarige Toots Thielemans. Deze cd 'Lawn Chair Society', niet vrij van elektronica, is Werners debuut op Blue Note. "Thanks to Lenny Picket for helping me through my first electronic voyage." En ook hier laat de goede smaak hem niet in de steek. Uitgelezen diepgaande composities, waarin de humor altijd op de loer ligt, zijn welkome opdrachten voor de blazers, saxofonist Chris Potter en trompettist Dave Douglas. Scott Colley, op bas, en drummer Brian Blade vormen de ideale basis van deze moderne jazzproductie. In Terneuzen vertelde Werner dat het contract met Blue Note niet verder reikt dan deze cd, plus een optie voor een tweede. Dat laatste wordt helaas alleen bepaald door de boekhouding...
 (Jaap Lüdeke)

STRAIGHTAHEAD?-CD VAN DE MAAND MEI

RANDAL CORSEN
Armonia
AJA Records

Pianist en componist/arrangeur Randal Corsen mag zich gelukkig prijzen dat hij voor de cd 'Armonia' kennelijk een soort carte blanche kreeg toegewezen van AJA Records, lees Eline Muller. De opname vond plaats in Brooklyn, NY, wat meteen geriefelijk was voor de New Yorkers die als gasten de productie een internationaal karakter meegaven. In het trio zitten verder de veelgevraagde musici, bassist Scott Colley en drummer Antonio Sanchez. De genode blazers, beiden aanwezig in twee stukken, zijn rietblazer Paquito D'Rivera en trompettist (plus bugel) Roy Hargrove. Vooral bij Hargrove moet je maar afwachten of hij in dit soort gevallen bereid is alles te geven. Ongeïnteresseerdheid is hem niet geheel vreemd. Maar hier is het raak geschoten, want in 'Santa Catharina' bijt hij op trompet met enig venijn in het door Corsen aangereikte aas. Zijn geluid op bugel is ronduit warm te noemen. De toewijding van allen heeft alles te maken met respect voor de kwaliteit van de stukken die de leider meebracht naar de studio.

Corsen (1972, geboren op Curaçao) kwam nog voor zijn achttiende naar Nederland om er piano te studeren aan het Fontys Conservatorium in Tilburg. In 1997 slaagde hij er cum laude, met lof. 'Armonia' slaat op de harmonie die Corsen zo succesvol nastreeft en die ook hier weer ontstaat tussen de diverse elementen in zijn aanstekelijke muziek. Het repertoire is intelligent opgebouwd uit de Antilliaanse muziekcultuur vermengd met invloeden uit de jazz, klassiek en latin-grooves. De oprechte emotie is altijd in de buurt. Voor meer info, concerten onder meer, verwijs ik naar de site van deze pianoreus: www.randalcorsen.com.
 (Jaap Lüdeke)

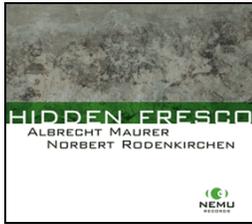
Een track van de Straightahead?-cd van de maand is 19 mei te horen in het programma 'Lüdeke Straightahead?' op Radio 6 (16.00 uur).

DE WEKELIJKSE JAZZAGENDA

Wilt u gratis elke woensdag een overzicht van de jazzconcerten voor de komende week in uw mailbox? Abonneer u dan bij rene@laanen.demon.nl op de nieuwsbrief van de website www.jazzmasters.nl.

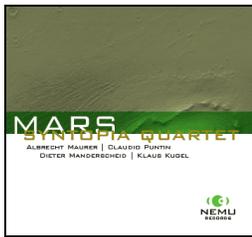
CD-RECENSIES VERVOLG

TRIO WORKS
Movietalks
JHM

ALBRECHT MAURER/NORBERT RODENKIRCHEN

Hidden Fresco
Nemu Records

KENT CARTER STRING TRIO

Intersections
Emanem

SYNTOPIA QUARTET

Mars
Nemu Records

De laatste jaren zijn er steeds meer strijkers in beeld in de internationale improvisatiewereld: Mat Maneri, Mary Oliver, Dominique Pifarély, Jasper le Clerq en Oene van Geel zijn maar een paar belangrijke 'nieuwe' namen uit de VS en Europa. Ze hebben door hun instrumentkeuze meestal een klassieke achtergrond, en dat maakt ze toch wel anders dan improvisatoren met een jazzbasis. De Duitser Albrecht Maurer (Aken, 1959) is ook zo iemand. Hij studeerde klassiek viool in Keulen, maar ook elektronische muziek, en dat is een tak van sport die even openstaat voor invloeden uit alle hoeken en gaten als de improvisatiemuziek. Het maakte van hem een musicus met een open vizier, een Europese visie, en een instrumentbeheersing die hem in staat stelt alles te doen wat hij wil. Vier recente cd's laten horen waar hij zoal toe in staat is.

De oudste van het pakketje dat mijn brievenbus bereikte, is van Maurers eigen groep Trio Works (met trombonist Wolter Wierbos en pianist Benoît Delbecq): 'Movietalks' (JHM). De stukken die Maurer voor het project schreef, zijn gebaseerd op een aantal favoriete films. Hij ging daarbij niet uit van een soort atmosferische verklanking van de titels in kwestie, maar gebruikte structurele elementen uit de films als basis voor compositie danwel improvisatie. Het resultaat is verbluffend, en misschien het helderst te horen in 'Lola rennt... nicht immer'. Zoals in de film van regisseur Tom Tykwer hoofdpersoon Lola telkens weer aan een enorme ren begint om terug te keren bij het startpunt, en overnieuw te beginnen aan een heel andere afloop, zo werkt het stuk van Maurer ook. De ruggengraat is een opgewekt, snel bewegend

thema dat telkens weer opduikt om de improvisatie een nieuwe kant uit te duwen. En met kanonnen als Wierbos en Delbecq aan boord is al gegarandeerd dat er iets boeiends uitkomt. De drie zijn volkomen aan elkaar gewaagd, en zelfs in een collectieve improvisatie als 'Jour de fête' klinkt de muziek zo gestructureerd dat je zou denken dat hij (op z'n minst deels) is genoteerd.

Is trombone, viool en (geprepareerde) piano al bijzonder, een ander niet al te voor de hand liggende combinatie van instrumenten is te horen in het duo van Maurer met fluitist/harpist Norbert Rodenkirchen. Op 'Hidden Fresco' (Nemu Records) bespeelt hij de 'gothic fiddle', een middeleeuws instrument. Rodenkirchen, een specialist in het spelen van middeleeuwse muziek, bedient zich ook van oude instrumenten. Maar de twee maken geen pseudo-middeleeuwse muziek - ze improviseren, waarbij ze gebruikmaken van de unieke klanken van hun instrumenten. Door de andere stemming daarvan klinkt het resultaat niet als hedendaagse, Westerse muziek. De zweverige klanken hebben iets on-aards, maar tegelijkertijd wordt er door middel van zeer hedendaagse speeltechnieken voorkomen dat er een soort New Age-muziek ontstaat. Soms doet de muziek (midden-) oosters aan, soms volksmuziekachtig, maar in alle gevallen volstrekt uniek, en... toch ook wel weer Europees.

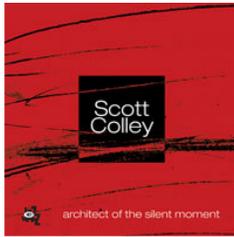
De naamgever van het Kent Carter String Trio is weliswaar Amerikaan, maar woont alweer zo lang in Frankrijk dat we hem tot de Europeanen mogen rekenen. De bassist heeft samen met Maurer en altvioliste Katrin Mickiewicz een prachtig ensemble geformeerd dat qua bezetting bijna dat van het strijktrio uit de klassieke muziek is (al neemt de bas dan de plek van de cello in). De muziek die het drietal speelt, is dan ook bepaald geen (Amerikaanse) jazz. Zelfs de 'Blues Suite' die op de recente cd 'Intersections' (Emanem) staat, loopt met een grote boog om alle blues-clichés heen. Wat blijft, is het bluesgevoel, en dat wordt wel heel sterk verklankt. De groep weet een goede balans te vinden tussen passie en vormgevoel. Een warme klank en een flinke scheut romantiek maken ook deel uit van de mix, en zo komt het strijktidioom hier dichterbij dan van Maurice Horsthuis dan van Ig Henneman, om even wat Nederlandse referentiepunten te gebruiken.

De enige groep uit het rijtje met een ritmesectie, is het Syntopia Quartet. Drummer Klaus Kugel en bassist Dieter Manderscheid zijn de motor van de ritmische muziek van het kwartet, dat naast Maurer (bas)klarinetist Claudio Puntin in de frontlinie heeft. Idiomaatich doet de groep erg denken aan het kwartet van rietblazer Louis Sclavis met violist Dominique Pifarély. Net als bij de Fransen is er hier een mix van (imaginaire) volksmuziek, eigentijdse gecomponeerde muziek, open improvisaties en af en toe een dwingende groove. De verleidelijke combinatie van viool en klarinet wordt hier zeer warmbloedig neergezet, terwijl ook klankexperimenten niet worden geschuwd. Die laatste leveren soms een ijle schoonheid op, zoals in het stuk 'Chryse Planitia' op de debuut-cd 'Mars' (Nemu Records). (Herman te Loo)

"Jazz is not entertainment. It's an art dealing with complicated and subtle things. It's not an easy listen. It involves close and open communication among musicians and a lot of trust onstage. That's partially what makes the music so powerful."

Michael Brecker (Downbeat, oktober 2004)

CD-RECENSIES VERVOLG

SCOTT COLLEY Architect of the Silent Moment Camjazz

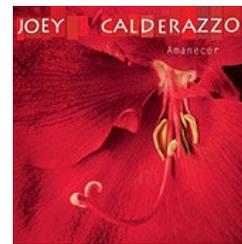
De veelgevraagde bassist Scott Colley (1963, Los Angeles) wist voor 'Architect of the Silent Moment' musici met grote namen te strikken. Ralph Alessi op trompet, Craig Taborn op toetsen en drummer Antonio Sanchez vormen samen met de leider zijn vaste kwartet. Gasten op de cd zijn saxofonist David Binney, pianist Jason Moran en gitarist Adam Rogers. Buiten 'Smoke Stack' van Andrew Hill zijn alle composities van Colley. Hoewel de leider op de cd een bassist is, is dit geen basplaat. Scott Colley's leiderschap wordt vooral bepaald door de instrumentalisten die hij uitkoos én het repertoire. Zijn discografie bewijst dat hij goede keuzes kan maken. Geen minutenlange solo's voor 'de baas'. Wél beheerste, moderne en progressieve Amerikaanse jazz. Opmerkelijk is de mix van akoestische en elektrische instrumenten. Taborn en Jason brengen hun Fender én vleugel samen in 'Smoke Stack' met een sterke solo van Craig Taborn. 'Architect of the Silent Moment' start al direct met backwards gespeelde samples en eindigt heel progressief met 'Window of Time'. De aanwezigheid van gitaar en Fender Rhodes dragen aan die progressiviteit bij. Verder: Hoogwaardige stilte. (Peter J. Korten)

ON3 Guess What? Challenge

ON3 is een duo met steeds een andere gastbassist. Percussionist Gilad en gitarist Vinny Valentino vormen de vaste kern. Bassist voor dit album is John Benitez, maar op twee tracks is John Patitucci te horen. Deze laatste laat zich gemakkelijk herkennen door zijn authentieke spel en zijn gestreken bas. ON3 maakt etnische muziek, gebaseerd op jazz. Het is een sterk duo dat zich goed staande weet te houden in een gevarieerd repertoire. Het trio klinkt groter dan de som der delen. Dat komt ook doordat er flink gedubd is; Gilad is op heel wat percussie-instrumenten tegelijk te horen. Op 'Guess What?' verkennen ze de grenzen van jazz, latin, Braziliaans en andere muzikale invloeden van de wereld. Op een vrolijke manier wordt de luisteraar meegenomen langs diverse idiomen. George Benson laat in het tekstboekje weten bijzonder ingenomen te zijn met het album. Hij is het grote voorbeeld van Vinny Valentino. En op 'Recount' wordt Benson dan ook door hem geïmiteerd. Dat de gitarist ook doet aan soundprogramming maakt de cd boeiender en afwisselender. Zo worden er Indiaanse zang, een Zuid-Amerikaanse fluit en diverse samples gebruikt. Gilad is een uitbundige percussionist. Hij weet de plaat stevig met zijn geluid te vullen. Ondanks dat de groepsnaam niet duidt op een scheidkundige samenstelling, is hier wel zeker sprake van chemie. (Peter J. Korten)

HAN BENNINK & TERRIE EX Zeng! Terp Records

Het werd wel weer tijd voor een cd van het unieke duo Bennink & Ex. De eerste dateert alweer van zeven jaar geleden ('The Laughing Owl'). 'Zeng!' is oud-Zaans voor 'klap' of 'slag', en is in dubbel opzicht toepasselijk voor de muziek van Han en Terrie. Veel van die muziek ontstaat namelijk door klappen op trommels, bekkens en gitaarsnaren. Maar ook de Zaanse origine van beide muzikanten mag gehoord worden. De Zaanstreek, het oudste industriegebied van Nederland, is volgens de klassieke schoonheidswetten zeker niet de mooiste plek op aarde. Maar de oude fabriekspanden met hun machinerieën hebben een volstrekt eigen uiterlijk, dat z'n unieke charme heeft. Dat geldt ook voor de muziek van Han en Terrie. De gekanaliseerde experimenteerdrijf, de rudimentaire ritmes, de dan weer ingehouden, dan weer losbarstende energie, de soms uitbundige humor, het is allemaal volkomen wars van mooispelerij. Rauw, ongepolijst, puur - kortom: mooi van lelijkheid. Bovendien zijn de twee tot in hun vezels onvervreemdbaar eigen en eigenzinnig. En wie het jonge-honden-gevoel uit de speakers hoort stuiteren, weet meteen dat Michael Jackson ongelijk heeft: jong blijf je niet door chirurgische ingrepen, maar door je geest fris te houden. (Herman te Loo)

JOEY CALDERAZZO Amanecer Marsalis Music

De Spaanse titel van de cd 'Amanecer' refereert aan de dageraad, de zonsopkomst of zelfs 'first light'. Dat is nogal wat. Maar het heeft vast te maken met de mededeling van Calderazzo dat hij op een keerpunt in zijn artiestenbestaan is aangeland. Want, waarschuwt hij: "Ik heb onlangs ontdekt dat ik niet meer alles kan spelen wat mijn hoofd dicteert. En dat zou wel eens tot geheel nieuwe interpretaties kunnen leiden." Miles Davis ging na verloop van tijd zijn ideeën aanpassen aan wat zijn vingers technisch nog konden behappen. Zoiets, dus. Joey Calderazzo (1965, geboren in New Rochelle, NY) heeft volgens eigen zeggen ook die draai gemaakt en dat is te horen. Het gedragen titelstuk, bijvoorbeeld, is van tekst voorzien door de aanwezige Chileense zangeres Claudia Acuña. Ook in Calderazzo's overige composities, soms met medewerking van de Braziliaanse gitarist Romero Lumambo, doet de lyriek onomwonden zijn intrede en maakt het in ijltempo ontelbare achtste-noten spuien daarvoor plaats. Dat toch niet altijd onprettige verschijnsel steekt wel nog even de kop op in 'I've Never Been In Love Before'. Kortom, voor Joey Calderazzo is met de komst van deze welzeker smaakvolle cd 'een nieuwe dag' aangebroken. Zodoende is het interessant de talentvolle pianist - sterke linkerhand - te blijven volgen op zijn nog zeker niet platgetreden muzikale pad. (Jaap Lüdeke)

CD-RECENSIES VERVOLG

RADIO STRING QUARTET Celebrating the Mahavishnu Orchestra ACT

De Mahavishnu Orchestra (MO) was in het begin van de jaren zeventig van de vorige eeuw een band die opzien baarde. Het is enigszins discutabel wie de jazzrock heeft uitgevonden; of één persoon of band verantwoordelijk was voor de ontdekking van dit genre. Zeker is dat gitarist/componist en MO-bandleider John McLaughlin één van de meest aansprekende figuren uit de begintijd was en dat zijn naam onverbreekbaar verbonden is met de fusie of jazzrock. Zo'n vijftig jaar later verschijnt er een album van een strijkwartet dat de composities van McLaughlin op de plaat heeft gezet. Tot groot genoegen van de meester zelf, getuige zijn tekstbijdrage bij de cd 'Celebrating the Mahavishnu Orchestra'. Het is inderdaad indrukwekkend wat dit viertal laat horen. Wie de Mahavishnu Orchestra kent en zich de typerende sound van McLaughlins gitaar en medebandleider Jerry Goodman op viool voor de geest kan halen, hoort veel bekends op de cd. De complexiteit van de composities is intact gebleven. Evenals de ingewikkelde tempowisselingen. Bekende nummers als 'You know, you know', 'Birds of fire', 'The dance of the Maya' en 'Meeting of the spirits' worden in herkenbare, maar ook vernieuwde arrangementen gespeeld. Schitterend is ook de vertolking van 'A lotus on Irish stream'. Bernie Mallinger en Johannes Dickbauer op viool, Cynthia Liao op altviool en Asja Valcic op cello creëren een luisterrijk feestje waarmee weer eens blijkt hoe bijzonder de muziek van de MO was. En nog altijd is!

(Frank Huser)

IN DE VOLGENDE JAZZFLITS ONDER MEER:

Piet Noordijk – Piet Noordijk wordt 75 jaar. JazzFlits staat stil bij zijn loopbaan.

Herman Riley – Saxofonist Herman Riley is 14 april aan hartfalen overleden.

Hans Mantel – Hans Mantel presenteert een wekelijks programma op Arrow Jazz FM.

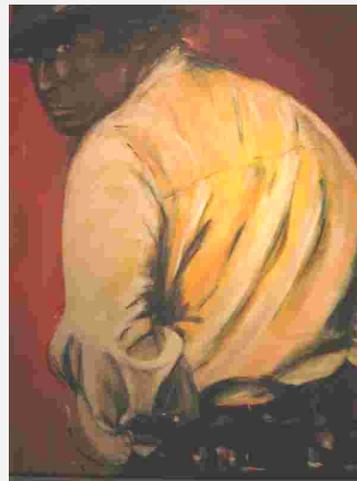
Wynton Marsalis – Wynton Marsalis produceert een documentaire over New Orleans-legende Buddy Bolden.

En verder alles over het komende North Sea Jazz Festival 2007, de winnaar van de Amersfoort Jazz Talent Award, het programma van Jazz at the Castle te Amerongen en de finalisten van de Deloitte Jazz Award.

NIEUWSFLITSEN

Jazz International Rotterdam – Bassist Stefan Lievestro wordt de artistiek leider van de zevende editie van het festival Jazz International Rotterdam, dat van 21 tot en met 23 september wordt gehouden. Als motto heeft hij 'Tonen en Kleur' gekozen. De inhoud van zijn programma wordt in juni bekendgemaakt. Eerder was componist/arrangeur Paul van Brugge tot artistiek leider benoemd. Het door Van Brugge samengestelde programma rond het thema 'De compositie in de jazz' kon echter niet al dit jaar gerealiseerd worden. Van Brugge's artistiek leiderschap schuift daarom een jaar door.

Ornette Coleman – Saxofonist/componist Ornette Coleman heeft de Pulitzer Prize for Music gekregen voor zijn album 'Sound Grammar'. Het is voor het eerst dat een jazzalbum de prijs krijgt. 'Sound Grammar' bevat een registratie van een concert in het Duitse Ludwigshafen, opgenomen in 2005. Eerder ontving Wynton Marsalis de prijs voor zijn oratorium 'Blood on the Fields'.

Miles Davis (schilderij van Leo Meijerink)

Leo Meijerink – Schilder Leo Meijerink exposeert tot 1 juni zijn werk in jazz-cd-winkel Blue Note te Amsterdam (Gravenstraat 12). Te zien zijn acrylverf schilderijen op groot formaat van onder anderen Bill Evans, Miles Davis, Archie Shepp en Billie Holiday.

Writing Billie - 'Writing Billie', het nieuwe project van het Brussels Jazz Orchestra, is 20 april in première gegaan. Billie Holiday is de centrale figuur in 'Writing Billie', waarvoor aan zes (internationale) auteurs, onder wie Paul Verhaeghen, Joke van Leeuwen en Carl Norac werd gevraagd om een tekst te schrijven met de zangeres als thema. Trompettist Bert Joris heeft hierbij muziek gemaakt. Tijdens de eerste voorstelling bracht zangeres Tutu Puoane enkele Billie Holiday songs te gehore.

The Hague Jazz Festival - Zo'n twee weken voor de start van het The Hague Jazz festival waren al 10.000 kaarten verkocht. Het festival vindt plaats op 18 en 19 mei in het voormalig Congresgebouw te Den Haag.
(www.thehaguejazz.nl)

DVD-RECENSIES

ERIC DOLPHY

**With the Charles Mingus Sextet
Stockholm 1964/Antibes 1960
Impro Jazz dvd (zwart-wit)**

Bassist/componist Charles Mingus was een rebellerend musicus in een strijdbare tijd. Rassenrellen waren aan de orde van de dag in de jaren zestig, plus protestmarsen tegen de Amerikaanse oorlog in Vietnam. De uiterst gevoelige Mingus schreef strijdbare composities: 'Fables of Faubus' over de gouverneur, die racisme in de hoogste vorm bedreef, en 'Prayer for Passive Resistance' over het verzet van negers tegen achterstelling in alle maatschappelijke sectoren, waaronder school, straat, bus, café, concertzaal, ziekenhuis, restaurant en last but not least het leger. Hoe komt een vreedzame altsaxofonist en fluitist als Eric Dolphy in Mingus' hofje? Dolphy stond als beginnend altist te luisteren naar de band van Lloyd Reese in L.A., waarin Mingus op zondagochtenden meespeelde. Mingus' streven om 'art music' te maken was bij Dolphy een schot in de roos. En Mingus' 'Haitian Fight Song', over hanengevechten, moet de in vogelgeluiden geïnteresseerde Dolphy ook geraakt hebben. Na de dvd 'Eric Dolphy: In Europe 1961-1964' met het concert van 12 april 1964 in Oslo, toont deze dvd allereerst de repetitie van het Mingus Sextet (eigenlijk Charles Mingus Jazz Workshop) op 13 april 1964 in Stockholm. Twee Mingus-werken worden gespeeld, waarvan 'So Long Eric' eenmaal kort en eenmaal lang. 'Meditations' wordt eenmaal indrukwekkend gespeeld gedurende meer dan een kwartier. Mingus' capaciteit om musici onder zijn leiding boven hun eigen niveau te laten spelen, komt niet helemaal uit de verf. Dat kwam door meerdere tourneeproblemen, die Dolphy's Nederlandse manager Paul Karting zich nog goed herinnert. Pianist Jaki Byard werd een keer door de politie vastgezet. Trompettist Johnny Coles was ziek en belandde later in een hospitaal. Tenorist Clifford Jordan viel op het laatste moment in en voelde zich – zichtbaar – niet senang. Resteren een licht vertwijfelde Mingus, omdat Dolphy op die dertiende april hoorbaar herhaalde, dat hij ging vertrekken, een voortreffelijk drummende Danny Richmond wiens rollende ogen bijna uit zijn oogkassen vallen, en een geconcentreerde Dolphy, die in 'Meditations' hart en ziel raakt. Mingus, op gestreken bas, snijdt deze melodie tot op het bot open. Dolphy's fluitspel accentueert het dramatische effect. 'Meditations' bevat een sterk op Kurt Weill leunend thema, maar Weill heeft dat door zijn dood in 1950 niet meer kunnen horen. 'So long Eric' betreft Dolphy, die al eerder had aangekondigd de groep te verlaten om in Europa te blijven, want zijn vriendin woonde in Parijs. Ook vond hij dat hij meer muzikale erkenning in het oude continent kreeg dan in zijn geboorteland. Tien weken na dit concert sterft Dolphy in Berlijn aan zijn niet onderkende suikerziekte. 'So Long Eric' was dus onbedoeld een dubbel afscheid. Het stuk is gebouwd op snelle tempowisselingen en fraaie stemmingsveranderingen. Dit deel van de – legale? – dvd bevat onscherp beeld, maar goed geluid. Het tweede deel is onscherp en onvolmaakt qua geluid. Dat wordt enigszins gecompenseerd door het meespelen van pianist Bud Powell, die zaterdag 13 juli 1960 'toevallig' in het publiek was op het eerste Europese Jazz Festival in Antibes/Juan-Les-Pins. Charles Mingus Jazz Workshop speelt hier met Dolphy, Richmond, trompettist Ted Curson en saxofonist Booker Ervin. Het instaphema 'I'll remember April' krijgt een uitstekend intro en een zeer lange solo van Powell, die door een voortreffelijk plukkende Mingus

wordt gestimuleerd. De blazers zijn slecht opgenomen en komen door Powells act nauwelijks aan bod. Deze dvd is technisch imperfect. En de problemen van deze topjazzgroep blijven onbelicht in de te summiere tekst. Maar er wordt vooral door het trio Dolphy, Mingus, Richmond uitstekende muziek gemaakt. (Han Schulte)

RITA REYS

**Live at Carré
Brilliant Jazz**

Wie, zoals Rita Reys, in 1924 geboren is en in 2007 nog een vol Carré weet te boeken is meer dan een zangeres, een fenomeen. Deze Grande Dame du Jazz nog steeds 'Europe's First Lady of Jazz' noemen is overtrokken, daarvoor is haar vocale bereik te veel geslonken. Maar als ex-MP Wim Kok na afloop van dit goed opgenomen concert staande voor je applaudisseert, heb je het niet slecht gedaan en ben je nog steeds de beste jazz-zangeres die Nederland ooit gekend heeft. Reys was eind jaren vijftig al een icoon, een zelfbewuste, heldere schoonheid met een natuurlijke wereldse allure, die de meeste Nederlandse vrouwen en zangeressen in die periode volledig misten. Dankzij 'Jazz Behind the Dikes', 'The Cool Voice of Rita Reys', de unieke foto met elegante pose voor de drums van echtgenoot Wessel Ilcken, de spannende strapless foto's in 'Rhythme', de prachtige, licht hese stem in de spaarzame radio-uitzendingen, de openbare les voor alle Nederlandse zangeressen in 'Zon in Scheveningen', was zij toch bereikbaar voor allen die ademloos luisterden naar haar ongelooflijk soepele, licht hese stem met de perfecte uitspraak van het Engels en een onovertroffen timing en natuurlijke ritme-gevoel. Een vrouw naar wie je als hongerige muziekpuber huizenhoog opkeek. Ze had een onbuigbaar zelfvertrouwen, ijzere doorzettingsvermogen waarmee ze talloze rampen overwon, weigerde 'nozem' genoemd te worden en presteert het nu op 82-jarige leeftijd nog nieuwe songs als 'Russian Lullabye' op het repertoire te zetten. Dat wordt weliswaar niet zuiver gezongen, maar de bewoners van het Rosa Spier Huis, Goois bejaardentehuis voor artiesten, kunnen nog lang wachten op de komst van deze krachtige dame. De aanleiding voor dit Carré-feestje op 19 januari van dit jaar was de uitreiking van de Edison voor haar gehele oeuvre. Hiervoor trad een uitstekend begeleidingsteam aan: Ruud Jacobs op bas, Peter Beets op piano en tevens arrangeur, Joost Patocka op drums, Ferdinand Povel voortreffelijk op tenorsax en Martijn van Iterson subliem op gitaar. Maar wie een muzikaal festijn op dvd-niveau registreert moet wel naar uiterste perfectie streven. Meerdere songs worden onzuiver gezongen, waaronder 'Don't Explain' en 'Watch What Happens'. Die hadden weggelaten moeten worden uit respect voor dit talent. Kleurcorrectie op huidniveau is bij tv een vast item, hier niet. En de regisseur, die La Reys in het eerste deel van het concert in een roze hansworst jurk laat optreden, is laakbaar, zelfs als Rita het zelf wilde of toestond. Haar zwarte outfit in het tweede deel is perfect. Die slecht zittende roze jurk had vervangen moeten worden door haar magnifieke witte mantelpak met shawl van de dvd-uitreiking. Daar staan meerdere muzikale hoogtepunten tegenover. Wie kan zo mooi 'They Say It's Wonderful' vertolken? Wie kan in de bossa nova 'So Danço Samba' zo'n speels duet matchen met tenorist Povel? Wie kan 'When Sunny Get's Blue' zo ingetogen en zo overtuigend neerzetten? Maar vooral: wie kan op zo'n prachtige carrière bogen, volledig gebouwd op wilskracht, trots en vakmanschap? Rita Reys en niemand anders. (Han Schulte)

CONCERTVERSLAGEN

PIANIST ERIC WATSON REIKT IN LEUT (B) TOT ONGEKENDE HOOGTE

Pianist/componist Eric Watson (1955) concerteerde 1 april in Kasteel Vilain XIII te Leut (B) samen met Peter Gerbert (b) en Christoph Marguet (dr). De kleurrijke en meeslepende Peter Gerbert voerde Eric Watson tot ongekende hoogtes. Watson heeft al voor velerlei labels gewerkt, vooral als componist. In 1986 schreef hij 'Martial Arts' voor Martial Solal en het Frans Nationaal Orkest. Een van zijn bekendste trio's vormde hij met bassist Mark Dresser en drummer Ed Thigpen. 'Silent Hearts' (1999) is hiervan een mooie expressie. Le Monde riep dit album uit als een van de beste albums van dat jaar. Zijn recente solo-opname 'Sketches of Solitude' is een combinatie van eigen composities en werk van grootmeesters als Bill Evans, Mal Waldron en Thelonious Monk. (Foto en tekst: Tony Daenen)

CUBOP CITY BIG BAND

Bezetting: Rik Mol, Charly Biggs, Joe Rivera en Rini Swinkels (tp), Ilja Reijngoud, David Rotschild, Kees Adolfsen en Martin van den Berg (tb), Rolf Delfos en Milan Bongers (as), Cyrille Oswald en Wouder Schueler (ts), Gerrit Jan Binkhorst (bs en fl), Mark Bischoff (el pi) Mick Pauwe (el.b, baby bass), Nils Fischer, Gerardo Rosales en Lucas van Merwijk (drums, timbales, congas en ander slagwerk), Yma America, Viviani Goddy, Izaline Callister en Miguel Montenegro (voc).

Datum en plaats: 7 april 2007, De Lawei in Drachten.

LAAIEND CUBAANS PAASVUUR

Terwijl buiten de kermis te Drachten in alle hevigheid losbarstte, ontstak de Cubop City Big Band op Paaszaterdag in De Lawei een laaiend paasvuur. Als de achttien muzikanten, drie zangeressen en een achtergrondzanger van deze bigband muziek maken, ontstaat er op het toneel meer dan de optelsom van die tweeëntwintig mensen. Dan ontstaat er een wereldfeest. Op poten gezet door specialisten in Cubaanse muziek en een verzameling jazzmusici, onder wie een aantal buitenlanders die zijn neergestreken in Nederland. De Cubop City Big Band brengt strak gespeelde Cubaanse stukken. Omdat de drie zangeressen elk iets uit hun eigen culturele achtergrond inbrachten, werd het een gevarieerd concert, met een Antilliaanse touch, Braziliaanse flair of Venezolaanse kracht. Yma America is een salsazangeres die, wanneer ze eenmaal is warmgedraaid, de hele zaal met Venezolaans vuur op temperatuur brengt. Lucas van Mer-

wijk, de baas van de band, hielp haar in De Lawei een handje door op zijn timbales geraffineerd en heftig te soleren. Viviani Goddy maakte eerst een wat gekunstelde indruk, maar verloochende haar Braziliaanse achtergrond niet. Gaandeweg het concert kwam ook zij los. Izaline Callister bracht het Antilliaanse element in, met nummers die door haar vaste pianist Randal Corsen zijn gearrangeerd voor deze bigband. Zijn nummers maken het geluid van de band lichter en warmer. Het moet voor Callister een feest zijn om eens een legertje van zo'n twintig man achter zich te horen, in plaats van haar eigen band. Een hoogtepunt van het concert was het Venezolaanse alternatieve volkslied 'Alma Ilanera', waarin het strakke Cubaanse trompetwerk ontbrak. Zangeres Yma America werd daarin bijgestaan door haar landgenoot Gerardo Rosales, die met zijn maracas een prachtig stukje ritme liet horen. Daarmee gaf hij ook even aan dat hij ondanks zijn bescheiden geluid toch net die accenten legt die deze muziek meeslepend maakt.

Voor de pauze gaven de drie slagwerkers nog een demonstratie van hun kunnen. Van Merwijk deed het met veel plezier en bravoure. Rosales bespeelde behalve zijn timbales ook de koebel en diverse woodblocks. Hij deed dat ingetogen en geraffineerd. Nils Fischer liet op zijn conga's horen dat hij echt de hardste handen van West-Europa heeft. Vooral de vijf saxofonisten kregen tijdens het concert de gelegenheid om solerend aan te geven dat de bigband ook een jazzband is. Ook de jonge Rik Mol kreeg de ruimte om zijn creativiteit op de trompet te tonen. En natuurlijk schitterde Ilja Reijngoud nog verschillende malen op trombone. De Cubop City Big Band won het bij mij met gemak van het kermisgeweld buiten. (Hessel Fluitman)

JAZZRADIO TOP 10

1. **KURT ELLING**
Nightmoves
2. **DAVID 'FATHEAD' NEWMAN**
Life
3. **PAT METHENY & BRAD MEHLDAU**
Quartet
4. **VARIOUS ARTISTS**
Billy Strayhorn: Lush Life
5. **TIERNEY SUTTON BAND**
On The Other Side
6. **OSCAR PETERSON, RAY BROWN & MILT JACKSON**
What's Up? The Very Tall Band
7. **ROBERT GLASPER**
In My Element
8. **SAMMY FIGUEROA**
The Magician
9. **THOMAS MARRIOTT**
Both Sides Of The Fence
10. **JOHN FEDCHOCK NEW YORK BIG BAND**
Up & Running

De Jazzradio Top 10 geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio.

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

LOOSDRECHTS JAZZFESTIVAL 2007

Gehoord en gezien: Thomas Welvaadt, Wolter Kiers, Rembrandt Frerichs, Stormvogel en Axel Hagen.

Datum en plaats: 7 en 8 april 2007, Oud-Loosdrecht.

VEEL BELANGSTELING VOOR JAZZ IN HET GOOI

Een van de oudste jazzfestivals in Nederland is weer terug van weggeweest. In de jaren zestig en zeventig organiseerde Max van Praag in de botenloods van Van Dijk het Loosdrechts Jazzfestival, dat zelfs internationale faam verwierf. Onder anderen werd daar Louis van Dijk ontdekt. Festival 2007 werd met lef aangepakt met 22 Nederlandse jazzgroepen in elf Loosdrechtse horecalocaties. Uw recensent, wonend in Hilversum-Zuid en aangelokt door zowel het mooie zomerse weer als de leuke jazzcombinaties, pakte zaterdagavond de fiets en ging drie locaties af.

In Restaurant De Watertuin van Leon Becu speelden Arthur Heuwekemeijer (ts), Kees Post (p), Lucas Suringar (b) en invaller **Thomas Welvaadt** (tp). Deze Welvaadt is een prachtige trompetspeler die alle genres, van swing tot hardbop, moeiteloos speelt en een zeer fraaie en zuivere toon heeft. Ik verliet het pand na afloop van de tweede sessie. Die werd afgesloten met Gershwins 'I Got Rhythme', dat met alle mogelijke improvisaties en tempi werd uitgevoerd.

Mijn volgende doel was jachthaven De Otter. Daar stond een echte vleugel, die door pianist **Rembrandt Frerichs** (als vervanger van de aangekondigde Karel Boehlee) werd bespeeld. Hij musiceerde met Paul van der Feen, de excellente saxofonist uit het Metropole Orkest. Na een mooie uitvoering van 'Have you met miss Jones' zette ik koers naar mijn laatste pleisterplaats: bistro 't Bruggetje.

Daar wachtte mij een verrassing die de avond goed afsloot. **Wolter Kiers** (ts), Leo Bouwmeester (p), Harm Wijntjes (b) en Maarten Kruijswijk (dr) stonden daar garant voor hevige swing in up-tempo. Na de bekende nummers was 'Lady be good' de uitsmijter met een enthousiasmerende Kiers, die een zeer krachtig saxgeluid heeft en de lekker swingende pianist Leo Bouwmeester.

Het publiek was deze avond zeer uiteenlopend. In De Watertuin waren het hoofdzakelijk dertigers die daar kwamen om gezellig te praten met jazz als muzikaal behang. In De Otter waren het wat meer aandachtige vijftigers die kwamen eten en in 't Bruggetje bestond het publiek uit jazzliefhebbers van alle leeftijden.

Zondagmiddag

Zondagmiddag was het een drukte van belang in Loosdrecht. Het was mooi terrasweer en veel ouders met kleine kinderen wilden het jazzgebeuren meemaken.

Op het terras van Porto werd het publiek vermaakt door de combo van pianist **Stormvogel** met Klaas Fopma op gitaar en Johnny de Vree op bas. Dit alles aangevuld met blueszangers Ruth Geerse. Zij kreeg de handen op elkaar met een fraaie uitvoering van 'Autumn Leaves'. Op weg naar Brasserie 't Kompas hoorde ik in het voorbijgaan de altsaxofon van Suzanne Alt. Aangekomen bij 't Kompas wachtte mij een teleurstelling. Binnen speelde de formatie van pianist Bas van Lier met zangeres Lotta Karlstedt in een klein hoekje. Verder schitterend gedekte tafels en een sjiek publiek. Ik mocht wel komen luisteren maar dan moest ik 100 euro voor

het diner neertellen. Buiten op het winderig terras waar iemand zat, mocht ik wel een drankje gebruiken, maar dat was buiten de gehoorgrens van het muzikaal gebeuren dat zich binnen afspeelde.

Mijn volgende en laatste keus uit de elf locaties was Ottenhome, waar zich een uiterst gemengd publiek van kleuters tot senioren bevond, ruim honderdveertig in getal. Hier speelde de formatie van gitarist **Axel Hagen** met Niels Tausk op trompet, Henk Zomer aan het slagwerk en Thomas Andersen op de bas. Een waardig slot van mijn rondgang. Hagen, die ik voor het eerst (live) aan het werk zag is een begenadigd gitarist. Tausk, die ik alleen kende als bassist, een prima trompettist, en Zomer een geroutineerde, altijd inzetbare drummer. Kortom, een puik hofje. Na de laatste akkoorden van 'On A Slowboat to China' verliet ik aan de eind van de middag Loosdrecht. Jazz zit in het Gooi zowel bij het publiek als de horecaondernemers duidelijk in de lift. Er zijn al plannen voor het komend najaar. (Ton Luiting)

EDDY DOORENBOS ALL STARS

Bezetting: Eddy Doorenbos (voc), Johan Clement (p), Frits Landesbergen (vib), Edwin Corzilius (b) en John Engels (dr).

Datum en plaats: maandagmiddag 9 april 2007, jazzclub Langs de Lijn, Bussum.

Eddy Doorenbos (foto: Ton Luiting)

Ondanks het stralende weer op deze tweede Paasdag, was de jazzclub in Bussum bomvol. Van heinde en ver kwamen liefhebbers van sfeer, swing en entertainment en zij werden op hun wenken bediend. De combo ging onder aanvoering van presentator Frits Landesbergen van start met 'Body and Soul' en 'All the things you are'. En hoe kan het ook anders, de stemming zat er onmiddellijk in. De heren muzikanten - allen routiniers - waren uitstekend op elkaar ingespeeld. Geen bladmuziek, er werd geen tekst (song) geroepen, en spelen maar! Bij de aankondiging van zanger Eddy Doorenbos ging er zelfs gejuich op. Navraag in de pauze van de eerste set leerde dat er geen fanclub aanwezig was. Eddy Doorenbos - inmiddels 85 jaar - bleek bijna onwaarschijnlijk goed bij stem te zijn. Moeiteloos zette hij in met het Frank Sinatra-songbook. Covers als 'Come fly with me' kwamen authentiek over en waren geen slap aftreksel van de 'Voice'. In de tweede set kwam het Nederlandse repertoire van The Millers aan bod. En eerlijk is eerlijk, het was geen belegen kost. Het klonk na dertig jaar opvallend fris en zeer herkenbaar. Bij 'Weet je nog wel die avond in de regen' van Jack Bulterman kwam uit het publiek Sanny Day om met Eddy Doorenbos dit duet te zingen. Kortom, een concert met een hoog nostalgiegehalte op superniveau uitgevoerd en waar leeftijd geen parten speelde. (Ton Luiting)

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

ROY HARGROVE QUINTET

Bezetting: Roy Hargrove (tp), Justin Robinson (as), Gerald Clayton (p), Danton Boller (b) en Montez Coleman (dr).

Datum en plaats: 28 april 2007, Jazz International, Lantaren/Venster te Rotterdam.

HARGROVE BOUWT FEESTJE

Fel, hard en hip. Drie trefwoorden die het concert van trompettist Roy Hargrove typeren. Jeugdig en speels horen er ook nog bij. Hargrove is immens populair bij het publiek en het concert was dan ook al weken tevoren uitverkocht. Eigenzinnig gekleed blies hij zijn belofde hardbop, waaronder stukken van zijn nieuwste album 'Nothing serious'. Opmerkelijk was de wendbaarheid van de composities. Schijnbaar onaangekondigd eindigde een improvisatie weer in het thema en zodoende speelde de band uiterst homogeen. Hargrove leek zich er wel wat gemakkelijk af te maken. Vaak verdween hij in de coulissen en liet hij het kwartet zijn gang gaan. Op die manier viel wel duidelijk de kwaliteit van de anderen op.

Roy Hargrove na afloop in de kleedkamer (Foto: Joke Schot)

Justin Robinson was een geweldenaar op zijn alt, zolang hij zacht en langzaam speelde. De bas van Danton Bollers klonk zo donker als hij gekleurd was. Jammer dat zijn opname-element halverwege stuk ging. Een microfoon die snel werd geplaatst liet helaas het stampende effect van het instrument verloren gaan. Overmacht. De bassist baalde. Hargrove wist de boel flink op te drijven hetgeen resulteerde in een funky sfeer met dansend publiek op de tribune. De trompettist schitterde in de ballad 'Trust' op flugelhorn. En ook de toegift 'I'm not so sure' van Cedar Walton mocht er zijn. Roy Hargrove is een meester in het bouwen van feestjes.

Na afloop gebeurde iets bijzonders. Het kwintet ontmoette in het café van Lantaren/Venster een groep breakdancers die dansten op de muziek van DJ Onno Post. Om beurten dansen de hardboppers Clayton, Hargrove en Robinson mee, aangemoedigd door het gegil van alle nabijvers. Prachtig! (Peter J. Korten)

Heeft u jazznieuws? **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.

JAZZ
INTERNATIONAL
RDAM

Concerttips van
Peter J. Korten

Helaas, het seizoen loopt alweer op zijn eind. Maar toch is er voor de vakanties weer aanbreken, nog heel wat moois te zien en te beluisteren in het Rotterdamse. Hieronder wat tips voor mei en juni.

ZATERDAG 12 MEI

CUONG VU & SCRATCH FEATURING CHRIS SPEED

Cuong Vu (trompet), Stomu Takeishi (bas), Ted Poor (drums) en Chris Speed (tenor en klarinet).

De New Yorkse jazzscene bracht trompettist Cuong Vu voort. Met zijn band Scratch maakt Cuong Vu geïmproviseerde funk met een dosis Aziatische Zen. Vu combineert het donkere en natuurlijke geluid van zijn trompet met elektronische effecten. En dan Chris Speed... (Lantaren/Venster)

Saxofonist Dick de Graaf zit 25 jaar in het vak. Reden voor een tweetal concerten (eigenlijk drie) rond zijn veelzijdige muziek. Beide concerten vinden plaats in Lantaren/Venster.

WOENSDAG 16 MEI

DICK DE GRAAF 'JAZZ MEETS CLASSIC'

(driedelig programma nieuwe kamermuziek)

1. ICQ 2. Vijfgangenmenu 3. (Op)Nieuw Rotterdams Peil

ZATERDAG 19 MEI

DICK DE GRAAF QUARTET

CD-PRESENTATIE 'MOVING TARGET'

Dick de Graaf met Jeroen van Vliet, Guus Bakker en Pascal Vermeer. In de nieuwe Rotterdams-Tilburgse bezetting van zijn jazzkwartet presenteert hij veel nieuw eigen werk.

Na de pauze:

20 JAAR DICK DE GRAAF SEPTET

Dit septet bestaat al twintig jaar. Ook weer reden voor een feestje. De groep bestaat uit Wim Bronnenberg, Michael Gustorff, Ilja Reijngoud, Dick de Graaf, Jeroen van Vliet, Guus Bakker en Pascal Vermeer.

DONDERDAG 24 MEI

GOUDSMIT, TRUJILLO, VIERDAG & VINK

Anton Goudsmit (gitaar), Efraim Trujillo (tenor), Jeroen Vierdag (bas) en Martijn Vink (slagwerk).

Anton Goudsmit heeft eindelijk een eigen groep, waarmee hij ook 'Live op het dak' opnam. Zijn concerten zitten altijd vol vuur en passie, maar humor ontbreekt nooit! De groep treedt vaker op in het land, maar je moet ze minstens één keer gezien hebben.

(De Evenaar (010-2707190))

ZATERDAG 2 JUNI

TILMAR JUNIUS TRIO

Tilmar Junius (piano), Jan Voogd (bas) en Wim Kegel (drums).

Dit trio speelt avontuurlijke hedendaagse jazz. Centraal in het repertoire staan composities van Tilmar Junius. Zijn laatste project betrof een album met oude volksliederen uit de lage landen. Hij combineert ze met wisselende tempi en grillige improvisaties.

(Lantaren/Venster)

WOENSDAG 11 JULI

STEVE COLEMAN & FIVE ELEMENTS 'RHYTHM EDITION'

Coleman speelt in het kader van de tweede versie van het Rotterdamse NorthSeaRoundTownFestival. De luisteraars worden vast voorbereid op het meest jazzy weekend van het jaar, dat op dit concert volgt.

(Lantaren/Venster)

JAZZ IN DE OUDE STIJL

Door Gerard Bielderman

TRADITIONAL JAZZ OP CD

Liefhebbers van (eigentijdse) traditional jazz die een 'normale' platenzaak bezoeken, lopen grote kans daar niets, maar dan ook echt niets van hun gading te vinden. Ik wed zelfs, dat de verkopers je met vragende blik zullen aankijken als je namen noemt als Chris Barber, Claude Luter, Oscar Klein, Acker Bilk, Bent Persson of Papa Bue. De jonge mensen kennen deze soort muziek helemaal niet. Ik heb het meegeemaakt dat het meisje dat bij Radio Zwolle verantwoordelijk was voor de kabelkrant (ze is nu werkzaam als nieuwslezeres bij de NOS) tijdens een uitzending van mijn jazzprogramma tegen me zei: "Wat draai je leuke muziek, die heb ik nog nooit gehoord!" Wie dixieland en aanverwante muziek (New Orleans, Chicago, Frisco) wil horen is aangewezen op lokale zenders of tegenwoordig natuurlijk internet. En wie cd's van hierboven genoemde orkestleiders wil kopen zal naar een jazzspeciaalzaak moeten en zelfs daar is de oude stijl meestal maar matigjes vertegenwoordigd.

Daarom wil ik hier maar eens wat platenlabels noemen die muziek bieden waar zeker de oudere liefhebbers naar op zoek zijn of waarvan ze misschien niet eens weten dat die te koop is. Vooral in Engeland en de VS zijn enkele mensen heel actief. Voor Amerika noem ik drie namen: George Buck, Bill Bissonnette en Bob Erdos. De eerste brengt cd's op onder meer de labels **Jazzology**, **GHB** en **American Music** uit. Daarbij gaat het om opnamen uit de afgelopen zestig, zeventig jaar, maar ook uit de hedendaagse tijd. Bissonnette verspreidt het label **Jazz Crusade** en ook hij biedt zowel oude als nieuwe opnamen aan. Bob Erdos is de baas van Stomp Off Records en daarop vinden we uitsluitend eigentijdse oude

stijl-muziek, zowel uit de States als uit Europa. In Engeland zijn er vier platenlabels die heel veel Engelse 'trad' uit de jaren vijftig en zestig, maar ook hedendaagse opnamen uitbrengen. Op **Upbeat** is een hele serie cd's verschenen met opnamen van de BBC Jazz Club (zo'n vijftien stuks), met bekende namen als Terry Lightfoot, Chris

Barber, Acker Bilk, Alex Welsh, Kenny Ball, terwijl men ook heel veel van Ken Colyer en Humphrey Lyttelton heeft uitgebracht. Het grootste en beste label is echter **Lake**. Hierop veel heruitgaven van officiële platenopnamen van Engelse labels als Decca, Pye-Nixa en Columbia (onder meer de Lansdowne Jazz Series). Ten slotte noem ik nog twee labels die eigenlijk door amateurs uitgebracht worden: **Raymer Sound** en **P.E.K. Sound**. Hierop veel eigengemaakte opnamen van Engelse niet allemaal professionele bands op jazz-festivals en in jazzclubs.

Als u de namen van de genoemde labels intikt bij Google, vindt u vast en zeker de websites met alle info over beschikbare cd's en hoe en waar te bestellen.

Gerard Bielderman is jazzdiscograaf (<http://home.tiscali.nl/tradjazz>) en onder meer medewerker van Doctor Jazz.

NIEUWSFLITSEN

European Jazz Competition – Empirical (VK), het Chet Doxas Quartet (Canada), het Frederik Köster Quartet (Duitsland), TTPKC & Le Marin (Frankrijk) en het Franz van Chossy Trio staan 14 juli op het North Sea Jazz Festival in de finale van de European Jazz Competition. Deze competitie wordt georganiseerd door de European Broadcasting Union, een samenwerkingsverband van publieke omroepen, en is wat Nederland betreft de voortzetting van de Dutch Jazz Competition.

AJAZZ – In Assen wordt van 7 tot en met 12 mei de eerste editie van het jazzfestival AJAZZ gehouden. In het festival worden educatie en nieuwe jazz gecombineerd. Op het programma, dat zich op diverse podia in de binnenstad voltrekt, staan onder meer de Blue Note Bigband en Gé Titulaer en The Jungle Warriors. Vijftien talentvolle musici kunnen workshops volgen bij bekende musici. Het nieuwe festival is een initiatief van Cox Habbema, interim-directeur van theater De Kolk en georganiseerd door twaalf instellingen, waaronder de gemeente, het Centrum voor Kunst en Cultuur en het Dr. Nassau College. AJAZZ is gratis toegankelijk. (www.ajazz.nl)

Masha Bijlsma - Vanwege het 15-jarig bestaan van de band van zangeres Masha Bijlsma, is de vaste formatie - Rob van den Broeck (p), Henk de Ligt (b) en Dries Bijlsma (d) - uitgebreid met twee blazers: Tony Lakatos (ts) en Bart van Lier (tb). De groep gaf al concerten in Duitsland en Zwitserland en is deze maand te beluisteren in Nederland (11 mei, De Tor, Enschede en 12 mei Bimhuis, Amsterdam). De formatie gaat ook een cd maken; dat wordt Bijlsma's zesde album. (www.leeuwjazz.nl)

Chet Baker - Chet Baker, die op 13 mei 1988 dood werd aangetroffen op de stoep van zijn hotel aan de Gelderse Kade in Amsterdam, werd volgens twee onafhankelijke helderzienden vermoord. De politielezing tot op heden is dat drugsgebruiker Baker uit zijn hotelkamerraam was gevallen: 'geen moord'. In het KRO-tv programma 'Op zoek naar het zesde zintuig', dat Eerste Paasdag werd uitgezonden, verklaarden deze helderzienden dat de trompettist in zijn hotelkamer werd aangevallen en geslagen in zijn nek. Eén van deze geblinddoekt binnengevoerde helderzienden verklaarde dat de dader een 'Lionel Ritchie-achtig' gezicht had en via een dakraam over de daken is gevlucht na een worsteling. Bakers dood lijkt alsnog het gevolg van een rip-deal.

John Coltrane – Saxofonist John Coltrane heeft een eervolle vermelding ('special citation') gekregen in het kader van de Pulitzer Prize for Music. Hem valt deze eer te beurt vanwege "his materful improvisation, supreme musicianship and iconic centrality to the history of jazz". Eerdere eervolle vermeldingen gingen naar Duke Ellington en Thelonious Monk een eervolle vermelding, in respectievelijk 1999 en 2006.

Fay Claassen – Zangeres Fay Claassen is de eerste winnaar van de Chet Baker Award. Ze kreeg de prijs 14 april door Cees Schrama uitgereikt tijdens het eerste Chet Baker Memorial Festival in Amsterdam.

IN MEMORIAM

Door Han Schulte

DAKOTA STATON: DYNAMISCHE ZANGERES MET EEN STALEN STEM

Zangeres Dakota Staton (1931-2007) werd in 1954 door talentscout Dave Cavanaugh gespot in nightclub The Baby Grand in Harlem. Hij contracteerde de op 10 april in het Isabella Geriatric Centrum in NYC aan aderbloedingen overleden zangeres voor het opkomende label Capitol. Na enkele singels werd zij in 1955 in Down Beat als 'most promising newcomer' betiteld. De coverfoto's van haar eerste lp's 'The Late, Late Show' en 'Dynamic!' (resp. 1957 en 1958) tonen haar als het prototype van een jaren vijftig nachtclubzangeres compleet met witte bontstola. Haar stem was in die periode hard als staal, alsof ze met deze vocale thermische lans de harten van miljoenen luisteraars moest openbranden. Dat lukte met hitsongs als 'Crazy He Calls Me', 'Broadway' en 'My Funny Valentine'. Bij haar eerste Capitol-album werd zij omringd door een groot studio-orkest onder leiding van Van Alexander met Jonah Jones op trompet en Hank Jones op piano. Maar haar repertoire omvatte naast jazz en blues ook ballads en popsongs, die aanvankelijk vooral hard en soms met verkeerde intonatie gezongen werden, zoals in 'Cherokee' op 'Dynamic!'. Zij zong op diezelfde lp ook extreem hoog en zuiver, zoals in het slot van 'Invitation'. De samenwerking in 1957 met het George Shearing Quintet op de lp 'In The Night' leverde een aangename muzikale mismatch op. De subtiele Shearing en de solide Staton vormden geen natuurlijk muzikaal koppel. Gelukkig toonde Toots Thielemans hier enkele korte staaltjes van zijn swingende gitaarwerk. Het duurde tot 1960 voordat arrangeur en gentleman Benny Carter haar stem temde. In de lp 'Softly' wordt niet ijzig hard, maar soepel zacht gezongen. Strijkers dragen haar naar hogere sferen in 'Solitude' en 'Body and Soul'. Voor deze laatste standard maakte Carter een fraai arrangement. Bij het iets latere album 'Round Midnight' gaan – zonder Carter – tempo en volume alweer flink omhoog. Voor zangeressen die in de stijl van Dinah Washington een song in je gezicht smeten, was in die periode een even grote markt beschikbaar als nu voor song-fluisteraarster Norah Jones. Maar Dakota kwam een decennium na Dinah en kreeg niet zoals zij jazzorkesten als dat van Lionel Hampton, Lucky Thompson, Count Basie en Dizzy Gillespie. Capitol zocht het in studio-orkesten, die een meer commerciële stijl creëerden en daar moest Dakota zich mee redden. De 1973-plaat met de Manny Albam Big Band, waarin onder anderen Frank

Wess en Pepper Adams, vormde hierop een sterke uitzondering; commercieel geen topper, maar muzikaal pittig en geslaagd. Uiteindelijk bleef Staton qua publiekwaardering achter bij haar grote voorbeelden Dinah Washington en Sarah Vaughan. Haar huwelijk in 1958 met ex-Gillespie trompettist Talib Ahmad Dawud (Al Barrymore) betekende ook een korte bekering tot de islam en aanname van de naam Aliyah Rabia, maar eindigde kort daarna in een scheiding. Na haar uitstapje naar Engeland en Duitsland (bij Kurt Edelhagen) van 1965 tot 1970, kreeg zij in de States weer waardeering door enkele geslaagde jazz/soulalbums.

In ons land trad zij in 1966 op in de Kurzaal bij het jaarlijkse concours van de Haagse Jazz Club, waar ook avant-gardiste Jeanne Lee zong. Het jaar daarvoor nam de Avro in het Bussumse Concordia een tv-show op waarbij Dakota begeleid werd door een combo onder leiding van pianist Frans Elsen, dat werd uitgezonden op 21 juli in dat jaar. Op het North Sea Jazz Festival gaf zij in 1986 acte de présence met trompettist Benny Bailey en tenorist David 'Fathead' Newman. Stephan Holden van de New York Times schreef over haar in die periode: "In the middle of a hard blues song, Miss Staton is liable to switch suddenly into dark mellow vocal register and then seconds later to dart into an upper range that is as piercing as a buzz saw."

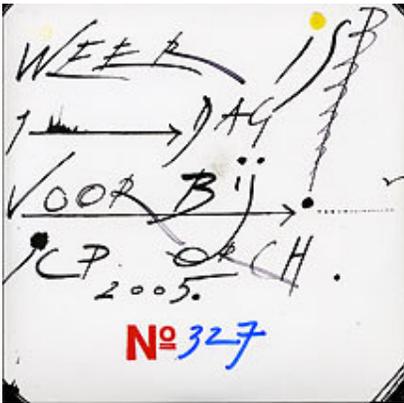

BREDA JAZZ FESTIVAL Binnenstad, Breda 17 tot en met 20 mei

Met onder anderen: The Benny Goodman Tribute met 4Beat olv Bernard Berkhout, Warren Vaché and Friends, The Cotton Club Show met Harry Strutters Hot rhythm Orchestra (GB), The Jeep is Jumpin', een tribute aan Johnny Hodges en Benny Carter met een combinatie onder leiding van Robert Veen (Beau Hunks), the New Cool Collective Big Band, Jan Akkerman, Concert Bigband Conservatorium Amsterdam o.l.v. John Clayton en The Ernst & Young Festival Surprise Band.

Ruim 150 gratis toegankelijke buitenconcerten in de Bredase binnenstad en negen betaalde binnenconcerten met name in de twee tenten op het Kasteelplein, dat is de 37ste editie van het Breda Jazz Festival. Een van de oudste festivals van Nederland, elk jaar vier dagen lang vanaf Hemelvaartsdag. Jaarlijks trekt het festival ongeveer 250.000 bezoekers. Tegelijkertijd met het jazzfestival houdt de Stichting **Jazz Ten Toon** altijd een expositie. Dit jaar is werk te zien van de kunstenaar/graficus Johannes Vennekamp. Vennekamp is een in Duitsland, Scandinavië en Oostenrijk bekend kunstenaar met een enorm oeuvre. Zijn werk is nu voor het eerst in Nederland te zien. Op de tentoonstelling hangen onder meer etsen uit de serie 'Masters of Jazz'. Tijdens de festivaldagen is de expositie van 12.00 tot 17.00 uur in de Waalse kerk te bekijken. De toegang is gratis.
(www.bredajazzfestival.nl)

ACHTERGROND

VAN INSTANT COMPOSERS POOL NAAR INSTANT ARRANGERS POOL

Door Herman te Loo

We worden oud. Neerlands grootste voetballer, die ooit naam maakte met het adagium 'wat goed is, komt snel', wordt dit jaar 60. De swingendste en energiekste drummer van Nederland en wijde omtrek wordt deze maand zelfs 65. En de Instant Composers Pool wordt 40. Een mooie leeftijd voor een heftige midlifecrisis, maar daar lijkt het orkest gelukkig in de verste verte geen last van te hebben. Of het heeft die strubbelingen al gehad, in de vorm van de eeuwige haat-liefde-verhouding tussen de Dr. Jekyll en Mr. Hyde die de basis van de ICP vormen: Han Bennink en Misha Mengelberg. Wie het Instant Composers Pool Orchestra (want zo heet het ensemble alweer geruime tijd) anno 2007 beschouwt, ziet vooral een uitgekristalliseerd ensemble. Niet meer de duiventil van de jaren zeventig en tachtig (toen het woord 'pool' misschien nog wat meer van toepassing was), maar een band die langzamerhand z'n ideale vorm heeft gevonden. Een mini-orkest met strijkers (violiste Mary Oliver, cellist Tristan Honsinger en bassist Ernst Glerum), rieten (Michael Moore, Ab Baars en Tobias Delius), koper (trompettist Thomas Heberer en trombonist Wolter Wierbos) en het percussieve duo Han en Misha (want zo mogen we dat toch wel noemen). Dat Mengelberg al langer een duidelijk idee over de ideale klank had, moge blijken uit de lange zittingstijd van een groot deel van huidige band: Wierbos, Moore, Baars en Glerum maken allemaal ruim twintig jaar deel uit van de bezetting. De invulling van de trompetpositie duurde wat langer, en na tussenpauzes als Toon de Gouw en zelfs Evert Hekkema viel de keus op de Duitser Thomas Heberer, maar ook die zit alweer sinds 1992 in de gelederen. Nieuwe recruten, zoals Mary Oliver en Tobias Delius, waren na hun komst naar Nederland in zekere zin wel voorbestemd om een plek binnen de ICP te verwerven. Oliver vooral vanwege haar instrument (improviserende violisten zijn dun gezaaid, en na Maurice Horsthuis en Maartje ten Hoorn was er een vacature op die plek), en Delius vooral om zijn spelopvatting. In de huidige ICP is het accent van improvisatie langzamerhand iets meer verschoven naar interpretatie en herinterpretatie. Soms is er ook sprake van een Instant Arrangers Pool, want naast Mengelberg herbergt de groep ook grote componisten/arrangeurs in de vorm van Moore, Glerum en Baars.

En op het podium bezit bijvoorbeeld Wierbos de grote kracht om het muzikale wordingsproces vorm te geven middels gebaren en signalen. Hiermee kan hij het scheppingsproces ineens radicaal omgooien, op een zelfde manier als Bennink dat in een anarchistische bui vanachter z'n drumstel kan doen. Zo ontstaat naast het eigen werk, en de nog steeds aanwezige open improvisaties, een repertoire van klassieke jazzstukken (Ellington, Monk, Nichols), herschreven door Mengelberg, Moore of Baars, en op het podium door het hele gezelschap van eigen inzichten en commentaren voorzien. Dat de jazzklassieken een steeds grotere rol zijn gaan spelen, werd in de loop van de jaren tachtig en negentig al duidelijk. Anders dan bijvoorbeeld de Britse of Duitse school van improvisatie hadden Mengelberg en z'n kompanen altijd al veel met jazz en swing gehad. De projecten rond Monk, Nichols en Ellington kwamen dus niet uit de lucht vallen. En wie het huidige orkest bekijkt, hoort ook een visie op de grote helden uit het verleden: Bennink (Big Sid Catlett, Jo Jones), Baars (Lester Young), Delius (Coleman Hawkins, Don Byas), Heberer (Louis Armstrong), en Wierbos (Lawrence Brown, Tricky Sam Nanton) hebben allemaal hun uitgesproken voorkeuren. Het zijn stuk voor stuk prachtige voorbeelden hoe je als improviserend musicus diverse tradities kunt samenvoegen en vermengen tot iets volstrekt eigens. Want niemand zal de ICP-muzikanten beschuldigen van neo-conservatisme of slaafse imitatie.

Ook de composities die Mengelberg de laatste jaren heeft geschreven, vertonen steeds meer sporen van zijn eigen jazzverleden, gefilterd door het rijpingsproces van vele jaren. Dat heeft ook een zekere mildheid opgeleverd, want lyriek is niet langer iets dat hij schuwt, al ligt het wapen van de ironie altijd binnen handbereik. In dat opzicht verschilt hij toch wezenlijk van zijn oude wapenbroeder Breuker, die de ironie nog steeds als het hoogste goed beschouwt. Bij Mengelberg ligt de verhouding anno 2007 complexer, en daarom ook veel spannender en onvoorspelbaarder. En ook anders dan bij het Willem Breuker Kollektief is het (muziek)theatrale element in recente jaren op de achtergrond geraakt. In het ICP Orchestra gaat het bovenal om muziek, en dat maakt de band intenser dan hij ooit is geweest.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden, Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Gerard Bielderma, Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Lex Lammen, Jaap Lüdeke, Ton Luiting, Herman te Loo, Jan J. Mulder en Han Schulte. **Fotografie:** Tom Beetz en Tony Daenen. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **Beheerder website:** Henk de Boer. **Aan JAZZFLITS kunnen geen rechten worden ontleend.**

ACHTERGROND VERVOLG

VEERTIG JAAR INSTANT COMPOSERS POOL: SUBVERSIEF SPELLETJES COLLECTIEF

Door Han Schulte

In de stad die het meest had geleden onder de hak van de Duitse bezetter, deelde Roel van Duyn precies twintig jaar na hun vertrek, op het Spui voor het beeld 'Het Amsterdamse Lieverdje' een stencil uit, waarin Provo zich als beweging manifesteerde en zich bij voorbaat als verliezer kwalificeerde, 'maar de kans de maatschappij althans nog eenmaal hartgrondig te provoceren' zich niet wilde laten ontgaan. Het giste in de hoofdstad. In datzelfde jaar plaatste Wim T. Schippers een parse fauteuil als sculptuur in het Vondelpark. Fluxus, de internationale beweging die sinds 1960 de stijve (kunst)wereld wilde ontregelen met happenings, rukte op. Een jaar later braken op 14 juni in Amsterdam De Telegraafrellen uit, na het bouwvakkersoproer de dag ervoor, waarna Willem Breuker de 'Litany for the 14th of June 1966' componeerde en speelde met zijn Orchestra en Quintet op zijn eerste album 'Contemporary jazz from Holland' (Relax). Het gezag werd getart, gevestigde ordes belaagd, de bodem gelegd voor een nieuwe, vrije en provocerende muziekrichting. Breuker oefende fanatiek in zijn ouderlijk huis met de uitdrukkelijke gedachte de Amerikaanse jazzbroeders niet na te spelen. Een duel tussen de tenoristen Don Byas en Ben Webster, beiden in 1967 in Amsterdam wonende, op afstand bekijkend in Arti & Amicitiae, zei hij: "Ik wil heel anders spelen". Drummer Han Bennink zocht Breuker bij diens oefenpartijen op en kon zich zo verder vrijmaken van zijn Amerikaanse voorbeelden. Pianist Misha Mengelberg, die meespeelde op 'Contemporary jazz', wilde ook mee-oefenen, maar bleef meestal hangen in het schaaakcafé. De trage release van zijn eerste album ergerde de planmatig werkende Breuker. Hij wilde nieuwe muziek brengen middels eigen composities en eigen groepen, maar de maatschappij was er niet rijp voor. Daarnaast moest er gewoon meer speelgelegenheid komen en vooral brood op de plank. Han Bennink kreeg van de Vara voor zijn radioconcert op 24 februari 1967 met het Gilius van Bergeyk kwartet voor 'Radio Jazz Magazine' netto f 45,11. Analooq aan saxofonist Peter Brötzmann, die zomer 1967 zijn eigen label BRO oprichtte om zijn eerste avant-garde album te lanceren, maakten Willem en Han een eigen album, I.C.P. 001, als New Acoustic Swing Duo, met stukken voor John Tchicai, Maarten Derksen en Michiel de Ruyter. Kunstenaar/graficus Han Bennink maakte voor elke plaat een andere hoes, vijfhonderd maal, met prachtige insnijdingen op de covers. Prijs: f 10,- inclusief verzendkosten. Geldschietters: Rudy Koopmans en Boudewijn van Grevenbroek, de laatste tevens distributeur. De plaat bracht response in de vorm van meer concerten en nog meer contacten met buitenlandse musici naast John Tchicai, Peter Brötzmann en Marion Brown. Zonder plaat besta je in de jazz- en improvisatiescene niet echt. De kritiek was echter scherp. P(eter) S(mids) in Jazzwereld: "De hele plaat staat werkelijk stijf van de niet waargemaakte pretenties". ICP werd het eerste volledig door muzikanten gerunde label in ons land. Mengelberg, die met Han en Willem incidenteel concerten deed, bedacht de naam Instant Composers Pool. Niet afgeleid van instant coffee, zoals hij wel suggereert, maar gezien Misha's connecties binnen Fluxus, een parafraze op 'instant painting' en 'instant poetry', ter plekke gemaakte

schilderwerken en geïmproviseerde gedichten. Misha voelde zich door de 001 worp enigszins gepasseerd en verklaarde beslist ook bij de ICP te horen. De samenwerking hield na de 'seven year's itch' geen stand. Willem is een regelaar, Misha een ontregelaar en spelletjesfreak. Han en Misha zijn 'vrije vogels', avontuurlijk, anarchistisch en onberekenbaar, terwijl Willem een sterke zendingsdrang heeft en zijn eigen composities wil spelen in een semi-strakke regie op zoveel mogelijk podia. Daarnaast waren er geldverdelingsproblemen en werden nieuwe medespelers als trombonist Willem van Manen en pianist Leo Cuypers niet door Han en Misha geaccepteerd. In 1974 ontstond daardoor het Willem Breuker Kollektief en het in haast opgerichte label BVHaast. Het New Acoustic Swing Duo trad bij de opening van de Oktober Jazzmaand 1986 nog eenmaal op, Bennink sterk solerend, Breuker zwak ironiserend. De speelstrategie van de drie ICP-oprichters, ieder voor zich muzikant op Europees topniveau, is sterk verschillend. Willem: open die poort, Misha: zullen we die hoektoren eens een beetje ondergraven, Han: rim-ram-beng. De overeenkomst is, dat muziek gezien wordt als een mogelijkheid bestaande muziekconventies te veranderen (de maatschappij is ondertussen al veranderd). Hiervoor zijn vele middelen inzetbaar. Bij het ICP zijn de visuele middelen in combinatie met humor vooral gebruikt bij de muziektheaterstukken, die soms geniaal ('Oltre Tomba', 1973) en even zo vaak oersaai waren ('Hé, hé, waar is de marechausee', 1974). Ze waren in alle gevallen een bron van ruime subsidies, hetgeen soms ook weer onderwerp van spot was. Muzikaal waren met name de concerten met Engelse improvisatori als Derek Bailey en Evan Parker spannend en grensverleggend. Dit raakt aan een specifiek ICP-probleem: het instant componeren is een intense gebeurtenis waarbij de toeschouwer zich direct betrokken voelt. Dat is minder het geval bij de plaatproducties, die bedachtzamer overkomen. Een tussenweg is de video, 'Han Bennink Solo' ICP 035, en de dvd, Misha's 'Afijn' ICP 044. Hier ontstaat de vraag: representeert één musicus het ICP? Bennink interesseert zoiets niet en Mengelberg laat dat graag in het midden. De poolgedachte trok twee generaties 'Hollandse' improvisatori aan. In de eerste ronde zaten Willem van Manen, Maarten Altena, Tristan Honsinger en Sean Bergin. Daarna volgden Ab Baars, Maurice Horsthuis, Ernst Reyseger en Ernst Glerum. Allen topsolisten.

De buitenlandse waardering kwam met name na de ICP projecten rond de muziek van Thelonious Monk en Herbie Nichols. Projecten die aan het brein van Misha ontsproten en waarvoor hij veel tijd nam om die ICP-leden te instrueren die deze jaren vijftig-muziek niet kenden. Het ICP-repertoire is overigens onbegrensd, van Kurt Weill tot walsjes. Maar wat wordt de koers de komende tien jaar zonder muziektheater en zonder de oude pianohelden? De Raad voor Cultuur spreekt in haar ICP subsidie-advies over een ambassadeursfunctie. Dit houdt twee risico's in. Allereerst institutionalisering, waardoor de rol van vrijdenker in de muziek verloren kan gaan, omdat men een vast verwachtingspatroon ontwikkelt. Daarnaast het Concertgebouwworkestfenomeen: vanwege de hoge subsidie moet het orkest opdraven voor onbelangrijke economische of politieke evenementen in Timboektoe. De eigengereidheid van het duo Han en Misha vormt hier een gelukkige rem en de ICP-subsidies zijn zo laag, dat een enkele reis Timboektoe al bijna onhaalbaar is. Een groter risico is de leeftijd van Mengelberg (Kiev 1935), want een opvolger voor deze goeroe, die geen goeroe wil zijn, >>>>>

ACHTERGROND VERVOLG

bestaat niet. Door een slecht adviesrapport uit 1997 met onrealistische marketingverplichtingen voor kleine clubs zijn meerdere jazzpodia verdwenen. Ook door slinkse Rijks-cultuurbezuinigingen zijn er gaten gevallen, omdat veel gemeentes niet compenseren. Dit alles moet weer gerepareerd worden en terecht heeft het ICP ook subsidie aangevraagd voor Nederlandse optredens. Na twaalf Amerikaanse steden eind maart en begin april, speelde het ICP in Oost Europa, gaat het de komende week naar Italië en in juni naar Canada. Nederlanders krijgen het ICP te zien op 15 juli op het North Sea Jazz Festival met de huidige bezetting: Misha en Han, Michael Moore, Ab Baars, Tobias Delius, Wolter Wierbos, Tristan Honsinger, Ernst Glerum, Thomas Herberer en Mary Oliver.

Faites-vos jeux, zolang het nog kan.
(Han Schulte)

AANSTORMENDE EUROPESE JAZZMUSICI HEBBEN EIGEN STIJL

Het vooroordeel dat jeugdige jazzmusici geen eigen stijl en geluid hebben, moet nu maar eens de wereld uit. Dat vindt Andreas Kolb na een bezoek aan de beurs Jazzahead! in de Jazzeitung van april/mei 2007. Hij zag en hoorde in maart te Bremen een nieuwe generatie Europese jazzmusici die veelbelovend is en voor spannende tijden gaat zorgen. Het viel hem op dat veel musici uit het hoge Noorden van Europa komen.

Tijdens Jazzahead! was ruim baan gemaakt voor aanstormende Europese musici, onder meer in het onderdeel JazzX-change. Kolb maakte daar kennis met de Duitse bands Cymnology en Kill Your Darling, de Finse groep Oddarrang en hoorde de Noorse trompettist Mathias Eick. Deze jonge musici volgen geen gebaande paden, maar spelen in onverwachte bezettingen en leunen soms stevig op andere muzieksoorten. De meesten gaan ook niet meer de weg die Europeanen als Joachim Kühn en Joe Zawinul in hun tijd gingen. Zij vertrokken al op jeugdige leeftijd naar de VS om daar in de Amerikaanse jazz ervaring op te doen en hun geld te verdienen. Er gaan weliswaar nog steeds jongeren naar New York, maar die aanpak loont volgens Kolb niet meer. Veel geld is daar heden ten dage ook niet meer te verdienen met jazz.

Kolb vraagt zich af waarom er toch zoveel interessante jonge jazzmusici uit Scandinavische landen komen. Dat zou wel eens kunnen komen door rolmodellen als Jan Garbarek, John Christensen, Arild Andersen, Terje Rypdal, Edward Vesala en Nils Petter Orstedt, zo vermoedt hij. Maar ook het Scandinavisch onderwijs speelt volgens Kolb een rol. Daarin worden scholieren in contact gebracht met serieuze muziek en wordt dus een publiek gecreëerd voor kwaliteitsmuziek. Verder wordt daarin ruimte geboden aan creatieve jazzmusici die op zoek zijn naar hun eigen stijl.

Tijdens de beurs is Kolb duidelijk geworden dat jazzmusici anders 'aan de man' moeten worden gebracht dan popmusici. Jazzmusici zijn kunstenaars en voor het voortbestaan van de jazz zijn geëngageerde culturele ondernemers als platenmaatschappijen, uitgeverij, concertpromotors en media daarom essentieel.

(Hans van Eeden)

HAN BENNINK OVER...

...zijn vermeende komische gedrag:

"I'm not a comic. I hate when people say that. I hate that they call it 'madcap,' because it's never meant like that. It's never meant to be funny. We sometimes do things that people think, 'That is very funny' or 'That is weird.' For example, I love to play on the floor -- when I sit on the floor in front of my drum kit, is that funny? I don't think that's funny; I just change the acoustics. I like to go also into the audience sometimes, in order to change the acoustic environment you're playing in."

...het Amerikaanse publiek:

"What I've found is that the audience in the U.S. is the best audience to play for. It is unbelievable for us. It's a real treat. People are listening, people are giving standing ovations -- not that we go for standing ovations, but it's nice to see that. It's just a wonderful, attentive audience -- the best, for many of us, in the world, I swear. That's not, as we call it in Holland, to 'lick ass,' but it's really true."

...zijn instelling op het podium:

"I go onstage like dying from nerves. I really feel the responsibility -- not like, 'Ha-ha, now we're going to be in this nice show.' I'm interested in art. I can also lie down on my cymbal, that's also music. I can decide that I have to go pee during a chorus, and go to the toilet and be back just in time as the band sets in again. There are so many possibilities."

...zijn liefde voor New Orleans:

"It's my absolute favorite city in America, because for me it's not America-like. It's not even European. It's everything. I love the people there. I played in the house where Buddy Bolden was born. Yeah, man, it was opposite Congo Square. From the room I could see the statue of Louis Armstrong and Sidney Bechet."

Bron: San Francisco Chronicle, 5 april 2007.

JAZZRADIO OP INTERNET

Heeft u jazznieuws? **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.